ІНДЕКС

3 '98

ЛЕЛЬ

«Повія» провінційного чиновника

Кохання на Парнасі

Зойка і дев'ята заповідь

Новела

Еротичні «Вечорниці»

Корисні поради

Як звести з розуму коханця



Олесь Доріченко

ПЕРШЕ ПРИЧАСТЯ

Оповідання

Півдня витратив Олег, аби дістатися цієї місцини з лагідною назвою «Цілюща криниця». А приїхав він сюди на літнє оздоровлення. Мати з великими труднощами дістала для нього путівку в соцзабезі, де її застерегли, що ця зміна виключно для молодших, а для її майже шістнадцятирічного сина вони роблять виняток.

І приміським потягом добирався, і попутною підводою, та й чималу відстань довелося долати пішки, аби потрапити на цю лісову галявину з будинкам дитячого санаторію, що нагадував невеличку сільську школу ще дореволюційної будови. Сюди матері привозили на літо своїх виснажених нестатками чад, щоб хоч трохи побули на казенних харчах.

У санаторії виявився ще один «переросток» такого ж віку, як і Олег, — русявий синьоокий Валера, чия присутність одразу піднесла хлопцеві настрій — адже вдвох веселіше гаяти час.

Приміщення санаторію було затісне — у чотирьох не дуже великих кімнатах упритул одна до одної стояли розкладачки, на яких спали діти, — а їх на цій зміні було понад шістдесят.

По приїзді Олега, — а він спізнився на дві доби, — в персоналу виникла проблема з його розміщенням. Валера до Олегової появи ночував у тісному директорському кабінеті, а тепер треба було думати, куди примістити їх обох. Та по короткій нараді вихід було знайдено: їх влаштують на недобудованій веранді, зате на великих залізних ліжках з міцними пружинами. Адже хлопці вже дорослі й не боятимуться вночі на великій темній веранді.

Персоналу в санаторії разом з директором, якого Олег бачив за зміну лише двічі, було шестеро жінок. Але мова про них усіх не йтиме. А ось двох варто назвати, бо вони відіграватимуть у нашій оповіді чи не найголовніші ролі: чорноока, пишногруда двадцятип'ятирічна медсестра й за сумісництвом вихователька Юля Степанівна та молода й вродлива сіроока блондинка спортивної статури Ніна Сергіївна, що відала виховною роботою і розвагами.

Олег з Валерою були полишені на самих себе — аби тільки дотримувалися розпорядку і вчасно відвідували їдальню. Та коли потрібно було десь чимось допомогти, то хлопці без зайвих слів охоче бралися до діла. Приміром, коли кульгавий дядько Микола возив своєю гнідою кобилою у великій дубовій діжці воду для суботньої купелі, то вони раз по раз вилазили драбиною з повними відрами, аби залити цистерну, з якої, нагрівшись на літньому сонці, вода надходила у душову. Душовою ж називалася невеличка шопа, до дерев'яної стелі якої були прилаштовані рурки із саморобними бляшаними насадками, — крізь них і розбризкувалась на всі боки вода на радість галасливій малечі.

Старші хлопці купалися в останню чергу. Ось і того разу, взявши двері на гачка, вони досхочу тішилися купіллю, підставляючи під теплі пестливі струмені свої юні тіла. З неприхованою гордістю хизувалися один перед одним своїм дозріваючим чоловічим причандаллям. А пружні сідниці, виразно окреслені стегна та розвинені груди свідчили про те, що ладні форми юначих статур уже набирають снаги та моці. Захопившись миттям, вони й незчулися, як брязнув зірваний гачок і в рамі дверей постали Юля Степанівна та Ніна Сергіївна, які з неприхованим блудливим інтересом дивилися на сполоханих хлопців. Та, оговтавшись, звеліли Олегові й Валері хутко одягатися й звільнити місце для них.

За кілька днів по тому Олега й Валеру розбудив страшний грім, дерева від несамовитих поривів вітру лиховісно шуміли й вгиналися, безугавні спалахи блискавок до болю в очах розтинали нічну пітьму. Принишклі хлопці, спостерігаючи за розбурханою стихією, і незчулись, як до їхньої оселі увійшли Юля Степанівна та Ніна Сергіївна. Мовляв, прийшли поцікавитись, чи не злякалися, бува, хлопці грози. Хоча де таким парубкам боятися — вони й самі будь-кого захистять. А ось вони — беззахисні жінки, яких ніхто не захистить і не приголубить.

Поскаржившись на свою беззахисність, вони, мов за командою, лягли: Юля біля Валери, Ніна — біля Олега. Пославшись на холод, Ніна одразу пірнула під ковдру ошелешеного Олега, обдаючи його жаром тремкого розпашілого тіла, яке прикривав лише благенький халатик, що тієї ж миті перед ним розчахнувся. Її круті оголені стегна торкнулися Олегових, розкішні груди притиснулись до його грудей, сп'яняючи полиновим духом жіночого єства. Гарячі, несамовиті цілунки забивали дух, паморочили голову і доводили до шалу. Розпашілі губи, мов до цілющого джерела, припадали до його піддатливих уст, аби втамувати нестерпну жагу, до нестями впитися ними, ще дужче роз'ятрюючи невгамовне, спрагле за чоловічими ласками тіло... Вправні



ТРАВЕНЬ-ЧЕРВЕНЬ

ІЛЮСТРОВАНИЙ ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

№ 3 (38) 1998

Засновник і видавець — фірма "Деркул" (свідоцтво про реєстрацію: серія КВ, №848 від 22.07.94).

Журнал видається з червня 1992 року.

Головний редактор
СЕРГІЙ ЧИРКОВ.

Редактор відділу літератури
ВОЛОДИМИР МИТРОФАНОВ.

Редактор відділу фольклору і літературних раритетів
МИКОЛА СУЛИМА.

Начальник комп'ютерного центру
ВЛАДИСЛАВ ЧИРКОВ.

Реалізація —
ОКСАНА ДИЧЕНКО.

Літературний редактор
ВАЛЕНТИНА МИТРОФАНОВА.

Макет Владислава Чиркова.

На 1-й стор. обкладинки — Наталія Григорцова, міс Чернігів і фіналістка конкурсу «Міс Україна 1997 р. Фото Олега Красиловського; 2-а стор. обкладинки та постер — фото Валерія Анзилова; 4-а стор. обкладинки — фото Віктора Ткаченка;

Підписано до друку 15.07.98.
Тираж — 16000 примірників.
Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119, вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель".
Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми "Деркул".
Тел.: (044) 211-06-90.

Друк — рекламно-видавниче підприємство «Такі справи».
Тел.: (044) 446-10-31, 446-61-55.

Індекс 74283.



УПІЗНАВ ЗА ПОЧЕРКОМ

Один кавалер ухажував за баришнею і хотів її сватати, ходив до неї ледь не кожен день і сидів, бувало, постійно допізна.

А то одного разу запізнився, прийшов годин у десять, подивився у вікно, а там уже темно. Він стукати не став — бо ні до чого їх так пізно будити, вони ж саме тільки позасинали. Повернув і пішов додому, переступив кроків п'ять-шість, і захотілось йому сцять. Він зупинився і ну пудити. А так як у нього в голові була наречена, то він висцяв на стіні її ім'я: «Поля». Після цього він пішов додому.

Ранком вийшов батько надвір, дивиться — а там на стіні висцяне ім'я його дочки. Він розсердився, думав, що це хтось посміявся, а потім придивився краще і за почерком упізнав, що це натворив наречений. Наступного дня зустрівся він з тим молодим парубком і каже йому:

— Ви, молодий чоловіче, починаєте насміхатись над моєю дочкою, пишете її ім'я де попало, це недобре.

Кавалер хотів сказати по правді, що це він не на знак насмішки, а з любові, бо дівчина йому з голови не йшла. Але роздумав признаватися, якось совісно стало: якби він палкою написав або ногою, то сказав би, а то ясно було видно, що висцято. На шкоду своєму майбутньому тестю, він сказав так:

— Це не я, нічого я не знаю, я вчора зовсім до вас не приходив.

— Та ви хоч не відмовляйтесь, я бачив.

— Чим ви доведете, що це я?

— Я за почерком бачу, що це ви.

Значить, він усіма членами писав на один манір.

ТЯЖКОЯЗИКИЙ

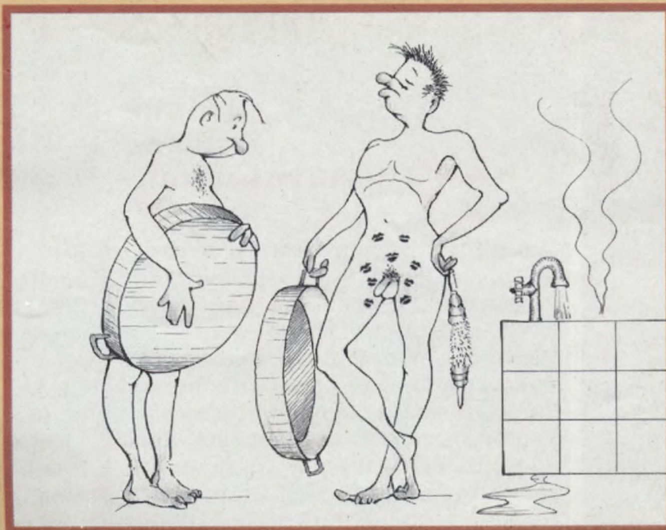
Один чоловік був картавий, чи косноязикий. Він часто вимовляв «л» замість «р», а «з» — як «л». От його добру знайому баришню видали заміж. А він на цю пору був у від'їзді, їздив кудись у справах на цілий місяць. Приїхав він додому, нічого ще не знаючи, що Марія Іванівна вже вийшла заміж і що вона вже обвінчана. Приїхав він як не наступного дня після вінця знайомої. Ішов він по вулиці, а назустріч йому, де не візьмись, ця сама знайома. Побачивши її, він з посмішкою підскочив до неї, розшаркався і почав балакати:

— А! Скільки літ, скільки зим! Кого я бачу!

— Добрий день, Іване Петровичу, — відповідає знайома.

— Як ви собі поживаєте, Марія Іванівна, як ваші... е-е... діра?

Вона почервоніла і не знала, що йому відповісти на це запитання. Думає собі: чи він сміється, чи просто так обмовився — і скоріш од нього, наче заспішила у справах.



АНЕКДОТИ СХІДНОЇ УКРАЇНИ

в записах Володимира Гнатюка

БУЛО КАЯТТЯ, ТА НЕ БУЛО ВОРОТТЯ

Один торгівець бачив чудний сон. Приснилось, що він бачив жіночу сраку з усіма потрохами. На одній половинці була написана цифра 1, а на другій — цифра 3. Торгівець перед цим думав собі купити виграшний білет, а побачивши такий сон, вирішив, що це велике щастя.

Не дочекавшись дев'ятої години ранку, побіг купувати у банківську контору. Прибіг туди і не довго думаючи потребував білет номер тринадцять. Після покупки він кожен день став переглядати всі газети, чи не виграв його білет. Через тиждень чи півтора вийшла газета з виграшними номерами. Коли дивиться, а його номера немає, а є номер сто три, серія вісім, на який випало двісті тисяч грошей. Торгівець ледь не вирвав на собі все волосся. Думає: це я, мабуть, помилився, тут щось не так. Дуже йому було досадно; нудьгує і сам не розуміє, що воно значило, як йому приснився той сон. Потім вирішив поговорити зі своїм приятелем, чи не розбере він цієї справи. Зустрівся з приятелем і розповів йому все дочиста.

Приятель і каже:

— Ех ти, простофіля! Та хіба ж ти не помітив на сраці проміж цифрами один і три ще нолика?

— А-а-а! Чорт забирай, а я і не здогадався, що нолика заміняла срака.

— Да там було все ясно, тільки ти не розібрав номера білета. А номер серії — вісім — заміняла п...а, вона схожа на вісімку.

Було каяття, та не було воротто.

ЯК БАБІ ПРИСУДИЛИ ВЗЯТИ ПСА ЗА ЯЙЦЯ

Одна торговка сиділа на базарі і торгувала яйцями. Йшов по базару голодранець барин з собакою. Собака в нього був дресирований, от барин і скомандував, щоб він схопив корзину, бо купить йому не було за що. Собака не довго думаючи корзину в зуби — і додому.

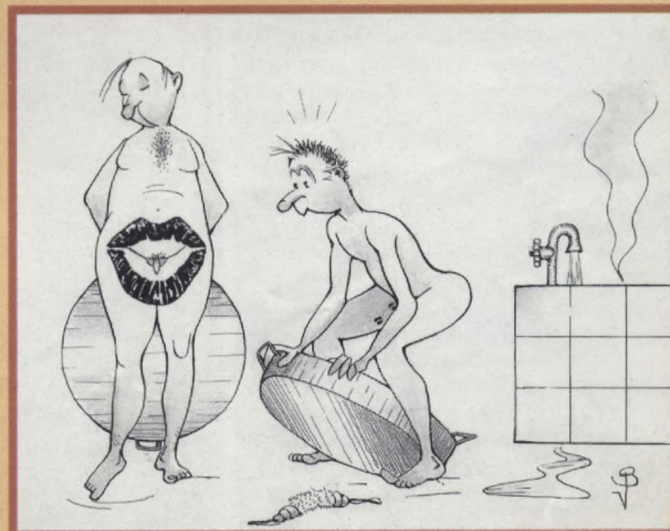
Торговка гналась, гналась і слід загубила, куди собака дівся. Потім вона узнала, чий то собака, і подала на нього в суд. Судді присудили, було, взяти з барина три карбованці збитку на користь торговки, але він був не в змозі це зробити. Судді тоді й кажуть жінці:

— Ну що ж, голубко, грошей у нього нема і платити нічим. Коли хочеш, візьми кобеля за яйця.

Торговка подумала зовсім на інше та й каже:

— Нехай він вам скаже, щоб я руки поганила! Ви смієтеся з мене!

І так вона пішла ні з чим додому.



Малюнки Володимира БУЛАТОВА

ЗОЙКА

Віктор ОХ

З вінка новел «Антиканони»

По теплій блакитній воді плив білий трипалубний теплохід. На його борту — студенти, переможці обласного огляду художньої самодіяльності. В туристичну мандрівку «на халяву» виправились усі без винятку учасники і керівники інститутського колективу. Всі сто п'ятдесят чоловік.

З перших же хвилин на кораблі запанувала особлива атмосфера легкості й розслабленості. Буденна суєта і нервозність разом з осоружним земним тяжінням зосталися десь там на суходолі. Комфортні каюти, непогане чотириразове харчування, буфети з усілякими делікатесами та великим вибором вин, музика, що звучала звідусіль, а головне — безтурботність і готовність діставати задоволення, — все це спричинялося до певної розкутості і розмивання у свідомості будь-яких перестороґ. Товариськість, контактність кожного зросли в багато разів. Юнаки перетворилися на чудових кавалерів: вони були дотепні, гречні, галантні. Дівчата всі стали легковажними сміхунками, грайливими кокетками, поступливими «кицями». Короткі і яскраві флірти спалахували там і тут, наче лелітки бенгальських вогнів, не загрожуючи, проте, роз'ятрити чиюсь душу надто вже палким любовним полум'ям.

Дівчат на кораблі було в чотири рази більше, ніж хлопців. Тому одвічне жіноче суперництво за цих умов незрідка виходило за межі звичаєвої пристойності. Поступово й неусвідомлено серед дівоцтва виникло щось подібне до змагання — на котру з них радніше «клюнуть» парубки. В хід ішли всі відомі способи зваблення з усього величезного арсеналу жіночої хитромудрості.

Щоправда, аби знайти підхожий об'єкт, можна було й не дуже ухищатися. Молодість і вино здебільшого спонукали хлопців бути на висоті й належно реагувати на кожний прояв уваги з боку представниць прекрасної статі.

От тільки в каюті під номером 39 підібралися хлопці, що не поспішали скористатися з такої сприятливої для любовних пригод ситуації. Чи то певна незрілість, чи то якісь інші індивідуальні особливості не давали їм усвідомити й оцінити цю ситуацію. Одне слово, хлопці з тридцять дев'ятої тільки те й робили, що пили вино з буфету, а то й самогон, прихоплений із собою ще з дому разом з традиційною для нього закускою — салом, грали в карти, пустували-жирували, розповідали анекдоти, співали під гітару.

А проте деякі дівчата вважали їхню компанію привабливою, хоча в ній можна було відчути себе, у кращому разі, товаришкою цих хлопців, та аж ніяк не жінкою. Навіть натяку на залицяння чи просто зацікавленість з їхнього боку годі було й сподіватись.

Частіше за інших до тридцять дев'ятої каюти навідувалася Зойка. Ці хлопці її влаштовували. А вона ніколи не заважала їм своєю присутністю. Господарі пригощали її вином, салом та своїми піснями. Зойка віддавала перевагу пісням.

Крім того, що була племінницею проректора інституту, де навчалися всі учасники круїзу, нічим особливим Зойка більше не відзначалася. Зовсім непримітна — з невиразистим круглим облич-



ФОТО В'ячеслава БРАГІНА

І ДЕВ'ЯТА ЗАПОВІДЬ

чям, бляклими очима, короткими ногами й пласкими грудьми, — вона не належала до тих дівчат, на яких озираються і витріщаються парубки. Зойка і сама про це знала. До того ж подруги і просто знайомі щоразу давали їй відчути, що в неї, на відміну від них, немає жодних шансів на успіх у чоловіків. І в навчанні вона не вирізнялась помітними здібностями, хоч оцінки, із зрозумілої причини, мала добрі. Музичний слух у неї був не дуже розвинутий, та це не заважало їй співати у хорі таким же безбарвним, як і її очі, голосом. Проте музику вона любила, отож їй подобалося слухати пісні хлопців із тридцять дев'ятої.

Борис — чорнявий товариський хлопчина — виконував власні романси, переважно про нещасливе кохання і нерозуміння друзів. Спокійний, небагатослівний здоровань Петро знав безліч блатних, кабацьких і одеських пісень. Високий і синьоокий Федя спеціалізувався на виконанні модних шлягерів, що були у всіх на слуху. Та найдужче Зойці подобався Гриць. Гарний, принадний, він грав на всіх музичних інструментах і міг виконати будь-яку пісню — справжній артист. Дівчата поїдали його очима, і він міг би багато на що розраховувати, та чомусь був надто стриманий.

Навіть звичну до всього команду теплохода трохи дивував режим дня, що склався в цьому рейсі. Вранці на судні панувала тиша — чути було тільки глухий стугін моторів десь глибоко в череві машинного відділення та легкий шум гвинтів. Студентство відсиплялося. Навіть до сніданку з'являлося менше половини пасажирів. Аж над полудень, ближче до обіду, теплохід поступово оживав. А по обіді всі вибиралися на верхню палубу: хто засмагав, хто читав, хто споглядав синьо-зелену водну гладінь за бортом. Лише після вечері життя починало вирувати: засвічувались вогні, гучно звучали танцювальні ритми, звідусіль линули веселі голоси та сміх. Скрізь, куди не кинь оком, танцювали й цілувались, цілувались і танцювали — хто трохи ніяковіючи, а хто й без будь-якої соромливості. Вечорами на теплоході буяла чуттєвість, молода, здорова, безоглядна. Помалу вступав у свої права і її незмінний супутник — секс. Спершу нерішуче, крадькома, а потім чимдалі сміливіше поширюючись по всіх усюдах.

Дівчата із Зойчиної каюти — Ірка, Анька і Вірка, такі собі нічогенькі «лялечки», навіть, можна сказати, гарненькі, — лише першого дня круїзу обійшлися, як самі висловились, «танцями-зажиманцями». А вже на другий вечір запопали собі залицяльників, з якими забажали усамітнитись бодай на годинку. Було складено графік: котрій коли приводити до каюти кавалера. Зойку до цього списку, звісно ж, не включили: розумілося, що в неї кавалера бути не може. А третього вечора двоє струнких прудконогих жевжиків з танцювальної групи, Едик і Костик, узагалі залишилися в дівчат ночувати. Парочки відгородились імпровізованими ширмами з простирадел, і цілу ніч із-за тих ширм було чути шепіт, приглушений сміх і вовтузіння.

Зойка довго не могла заснути і вранці встала в похмурому настрої. Та подруги, замість вибачитись перед нею, почали її ж таки й підколювати: мовляв, сама винна, що нікого собі знайти не можеш, от і терпи. Ще й заявили, що будуть і надалі продовжувати в тому ж дусі, а вона, Зойка, хай собі як хоче. І слова свого дотримали.

Того ж таки вечора, коли Зойка, повечерявши й пострибавши трохи на танцюльках, повернулася до своєї каюти, вона застала там справжнісіньку оргію. В ліжку на колінах і ліктях стояла Анька, а Едик енергійними поштовхами розгойдував її вперед-назад. Костик лежав на спині, і на ньому, наче вершниця, сиділа Вірка, підскакуючи в шаленому галопі, що було дивне само собою, бо звичайно ні в чому такої жвавості вона не виявляла. Зойці навіть лячно стало за Костика — як би Вірка своїм дебелим задом йому чогось не повідбивала. Та хлопець був видимо задоволений з усього того і сприймав Вірчине гоцання спокійно. Не гаяли часу й Ірка ще з одним танцюристом.

Побачивши Зойку, всі сексспортсмени на хвильку спинились, та потім знов узялися до своєї акробатики.

— Ти що, Анько, двері хіба не замкнула? — важко сапаючи на Костику, запитала Вірка.

— Я думала, ти замкнула, — озирнувшись через плече зі своєї оригінальної позиції, сказала Анька.

— Вибачайте, що завадила, — пробурмотіла Зойка і вискочила з каюти.

Подруги провели її гучним сміхом.

Зойка подалася на верхню палубу. Там легенький вітрець трохи остудив її. Вона стала і роззирнулася довкола. У шезлонгах, на лавочках уздовж борту, кругом, куди не глянь, обіймались і цілувалися парочки. Зойка вирішила перейти на корму, де завжди було не так велелюдно, та й світла менше. Їй зовсім не хотілося, щоб хтось побачив її розпашіле від сорому та обурення обличчя. Але, діставшись туди й постоявши з хвилину біля поручнів, вона раптом помітила, що одна з рятувальних шлюпок, підвішених над бортом, чомусь погойдується. Та не вітер був тому причиною. У шлюпці хтось явно займався сексом. Атож, це було романтично, але ж і ризиковано! І як вони туди залізли? Мабуть, дуже вже їм прикортіло...

І тоді Зойка рушила до тридцять дев'ятої, де їй одразу ж запропонували склянку вина. Цього разу вона не стала відмовлятись. Вино, розлившись теплою хвилею по всьому тілі, зняло напруження, і за кілька хвилин Зойці стало зовсім хороше. Разом з хлопцями вона співала під акомпанемент двох гітар і пила міцний херес. Захмеліла вона швидко і третьої склянки допити не наважилась. А хлопці й далі відкорковували пляшку за пляшкою.

Зойці здавалося, що Гриць поглядає на неї з цікавістю, а раз він навіть по-приятельськи обійняв був її за плечі. Вона і не думала опиратися. Але й він, як виявилось, і не думав залицятися до неї. Коли всі сім пляшок, куплених у буфеті на цей вечір, було випито і всі пісні відспівано, хлопці почали облягатись. А Зойка непевною ходою побрела до своєї каюти.

Важко було повірити, але там усе ще тривали сексуальні ігри. Невже вони не припинялися увесь цей час? Схоже було, що ні, бо хлопці-танцюристи мали вигляд чи то геть вичавлених лимонів, чи то першотравневих гумових кульок, з яких вийшло майже все повітря. Вони й говорити вже не могли, тільки знесилено хекали.

Побачивши все те, Зойка почала тверезіти, але не без хмільного зухвальства голосно промовила:

— Всім привіт! Продовжуйте! Я тільки зайшла попередити, що ночувати тут сьогодні не буду.

— А... де?.. — Дівчата з подиву навіть роти стулити забули.

— У хлопців з тридцять дев'ятої! — грайливо відказала Зойка і випурхнула з каюти.

Вона була вдоволена тим ефектом, що його справила на подруг. Потинявшись по палубі, де все уже помалу заспокоювалось, вона знову пошкреблась у двері тридцять дев'ятої каюти. Відчинив їй Борис. П'яний як чіп, він ледве тримався на ногах.

— Можна мені у вас заночувати? — спитала Зойка.

— А-а...б-будь ласка... п-проходь... — не виявляючи й тіні подиву, пробелькотів Борис. — От-т тільки... всі ліжка в нас з-зайняті. Коли хочеш, лягай ось б-біля мене. Я п-посунусь... — Він плюхнув на ліжко й приліпився до стінки, залишивши для гості вузеньку смужку постелі.

Зойка скинула халат і, зоставшись у самих трусиках, умостилася поруч нього, чекаючи, що ж буде далі. Вона не мала певності в тому, що вчинила б опір, якби Борис раптом захотів оволодіти нею. Мабуть, таки не вчинила б.



Вона тихенько полежала хвилин десять. Нічого не діялось. Борис розмірено посопував — спав. Зойка була розчарована. Ще через якийсь час вона зняла трусики і притислася щільніше до теплого, але досить кістлявого Бориса. І що ж — так само марно.

Тоді вона почала залазити по черзі в ліжко до кожного з хлопців. Та сну їхньому можна було тільки позаздрити. Вони не реагували належним чином на дівчину. Федя спросоння грубо зіпхнув її зі свого ліжка, а Петро підвів голову, розплющив на мить каламутні очі, загнув матюка й повернувся на другий бік.

Зойка, як була гола, прочинила двері й визирнула в коридор. Нікого. Вона вийшла і попростувала килимовою доріжкою. Ця ризикована витівка приємно лоскотала їй нерви. Поминувши з десяток дверей, кожна з яких могла щомить відчинитися, вона вийшла в салон, до якого сходилися всі коридори. Ризик наразитись на когось-небудь збільшився, і зрештою вона таки зустріла чоловіка. То був хтось із корабельної команди. Вгледівши Зойку, чоловік остовпів. Лише за кілька секунд проковтнув слину й запитав:

— Вам чимось допомогти?

— Ні, дякую, — відказала Зойка і, повернувшись, пішла назад до тридцять дев'ятої, невміло крутячи задком. Тепер вона почувала себе майже цілком удоволеною.

Замкнувши двері каюти, вона залізла під укривало до Гриця й солодко заснула...

...А коли вранці прокинулась, то побачила, що на неї витріщилося три пари очей. На обличчях Бориса, Петра й Феді застиг подив, змішаний із переляком. У цю ж мить прокинувся й Гриць і з жахом побачив, що лежить в обнімку з голою Зойкою.

— Ну, чого втупилися? — запитала дівчина. — Давно не бачили? Чи забули вже, що цієї ночі було?

Хлопці перезирнулись.

— А... що було?

— Як це що? Я спала з усіма вами!.. Та ви не бійтесь, усе було кльово, мені сподобалось. Жалітися нікому не збираюся.

— В якому розумінні спала? — пробурмотів Борис.

— В тому самому... — пустотливо повела оком Зойка.

— Не може бути! — аж присів Федя.

— Оце ужралися! — сумовито мовив Петро.

Зойка сіла на ліжку, прикриваючись простирадлом.

— Ніхто не бачив моїх трусиків?

— Оці? — Борис підняв двома пальцями названий предмет туалету.

— Відверніться! — звеліла Зойка.

Хлопці слухняно виконали наказ. Тільки Гриць, поки дівчина натягала трусики та халат, і далі видивлявся на неї.

— Слухай, — сказав він. — А може, давай зараз зранку все повторимо, га? А то я майже нічого не запам'ятав.

— Тобі ж, Грицюню, якраз більше за інших перепало, — не змигнувши оком, збрехала Зойка.

— Хіба?

— Атож, пити треба менше. — На порозі Зойка помахала хлопцям рукою. — Бувайте, хлопчики!..

Подруги одразу ж накинулись на неї із запитаннями. Зойці полестила така увага до її персони, і вона почала самозабутньо брехати. Нібито цілу ніч безперервно займалася сексом з тими чотирма хлопцями, і з кожним окремо, по черзі, й з усіма разом, і в яких тільки позиціях не побувала... Хоч як дивно, але подруги вірили кожному її слову. Побачивши це, Зойка дала цілковиту волю своїй, як виявилося, багатющій фантазії. І внаслідок цього дуже скоро перетворилася в очах зачудованих подруг із звичайного собі дівчиська на неабиякий авторитет у питаннях сексу.

Чи не з їхньої ж таки подачі чутка про феноменальний випадок швидко облетіла весь корабель. Усі тільки й говорили про Зойчину велику пригоду. А вона потішено ловила на собі цікаві погляди й чула уривки розмов:

— ...така тихенька, непомітна, ніколи б не подумав...

— ...кажуть же: в тихому болоті...

А коли й хлопцям з тридцять дев'ятої почали по-змовницьки підморгувати і масно посміхатися, ті навіть не знали, як їм на це реагувати. Але зажити такої популярності, що не кажи, було приємно. Тож вони нічого й не заперечували, тим більше, що не були певні, що ж сталося тієї ночі насправді.

Минуло зовсім небагато часу, і чутка про неймовірний сексуальний ексцес, що трапився у тридцять дев'ятій каюті під час туристичного круїзу учасників студентської художньої самодіяльності, дійшла до проректора, Зойчиного дядька. І протягом найближчого семестру всіх чотирьох хлопців під різними приводами було відчислено з інституту.

Чернігівська обл.

АРКУШІ З АЛЬБОМУ

Імені не пам'ятаю

Я вже не один день висиджував на пірсі — малював сліпучо-вохристі урвища берега та випалену до рудого траву. Від пекучого сонця піт виїдав мені очі. Та піти геть я не міг — фіалкові гори, іржава трава, темно-малахітові тополі, смарагдові хвилі моря. Що не етюд — то удача!

Дівчинка нудилась і все підступала зазирнути до мого малювання. Та мати щораз її осмикувала. Аж ось мати, як звикле, пішла на імпровізований пляжний базарчик — і дівчинка враз опинилася біля мене.

— Не забоїшся попозувати? — спитав я.

Хитнула головою: «Ні!»

Я підхопив свого ящика з причандаллям і подавсь до елінгу при початку пірса. Дівчинка — за мною.

Із сліпучого сяйва і спекоти ступили у сутінки і легку прохолоду. Льоха, Сан Санич і козак кубанський Філіпович давили «анапульку» — портвейн «Анапа», 0,85 л, міцн.19^0. Але закусь! — ставридка «з пригаром». Мені аж рота слиною залило. Та запрошення до столу відхилив. Попрохав в оренду «дєжурку». Знав — корифани не підглядатимуть.

Філіпович поворушив тараканячими вусами і жестом римського оратора показав на двері. На них висів червоний трубчастий замок.

— Камуфляж, — пояснив Філіпович. — Там засувка. Тебе нема?

— Усе правильно. Мене тут нема!

Світло падало смугами проміж залізні штаби. Дівчинка сиділа на стільці.

Спочатку я накидав легесенький контур, тоді почав проробляти руки та обличчя.

Дівчинка нишком позирала на мене. Я перехопив її погляд і мовчки показав, щоб спустила бретелі купальника...

Вона втупила очі в свої оголені пипки. Надивившись досхочу, знову звернула погляд на долівку.

За якийсь час вона підвела голову і подивилася на мене. Я кивнув. І вона стягла купальника до самого низу живота.

— Та зніми ти його зовсім...

Не дивлячись на мене, різко крутнула головою: «Ні!..»

І зразу ж за дверима почувся голос її матусі. Голос верескливий, збуджений. А тріо пропитих голосів — бас, баритон і тенор — заспокоювало її.

Я поглянув на важку засувку і подумав, що одну пляшку корифани вже заробили. Враз позад мене грюкнув стілець. Мені аж стислось усе всередині. Обернувся — дівчинка, тримаючись однією рукою за стільця, виступала із купальника...



Пополудні біля елінгу був тільки Льоха. Отож пляшка дісталась йому одному.

Коли пляшка була вже добряче почата, прибіг Філіпович. Він чимдуж ворушив вусами і страшенно вирячав очі.

— Юрію Григоровичу! Я взяв сто!

— Не заливай, Філіповичу. Ноги не витримають! — Тулуб у нього з добру шафу, а ноги — як ніжки стільчика на терасі.

— Не віриш?! Ходім, покажу!

Чимчикуємо за елінг, де лежить штанга, стоять гирі.

Філіпович, замість ухопитися за гриф штанги, показує на даму під кручею. Я дивлюся на товстенну, обпечену до багряних пухирів пляжницю.

— Присягаюся, сто! Ми пішли і зважились... Вона затягла навіть трохи більше ста. Слухай, Юрію Григоровичу, намалюй її мені... на пам'ять... Ну намалюй!

— Далеко, й до того ж проти сонця.

— Ет... шкода... Правда, в мене минулого сезону була ще пікантніша дама... Сто двадцять кеге... Але я взяв, хоч вона й не вірила, що я щиро нею захоплений... А ця — всього сто, але теж чудова... Я в захваті...

...Сьогодні я дивлюся на малюнок тієї дівчинки і не можу пригадати, як її звали і як ми з нею розпрощались. А от як стоїмо за елінгом і Філіпович показує мені свою пасію — у всіх деталях бачу. І щоразу аж здригаюсь — так чітко постають перед очима чотири грубі складки жиру замість шиї, грудей і живота.

Юра Логвин

ПОЦІЛУНКОВА КАПЛИЧКА

РЕАЛІСТ ЧИ РОМАНТИК?

Маємо сказати, що наші читачі помітили важливу деталь: різні люди цілуються по-різному. Більше того: за особливостями поцілунку можна дізнатися про характер — як чоловіка, так і жінки. Випереджаючи можливі запитання, «Лель» вирішив познайомити вас з деякими такими особливостями.

— Якщо він чи вона цілується з розплющеними очима, це свідчить про надзвичайно серйозне ставлення до життя та його радощів. Ця людина — РЕАЛІСТ, який головною своєю чеснотою вважає вміння приборкати усі емоції та почуття.

— Якщо людина, цілуючись, заплющує очі, неначе прагнучи відгородитися від усього, що діється навкруги, вона за вдачею — РОМАНТИК. Тобто — легко підпадає під вплив як ілюзій, так і гірких розчарувань. Проте жодні розчарування не позбавлять таку людину романтичного сприйняття світу.

— Якщо ваш партнер БАЛАКУЧИЙ до такої міри, що навіть між поцілунками примудряється вставити декілька слів, значить, у ньому живе потреба контролювати свою поведінку навіть у вирі пристрасті. Його натура розривається між жаданням близькості і прагненням зберегти контроль над собою.

— Ще є група людей, яких можна назвати ФОРМАЛІСТАМИ. Вони ладні ретельно полоскати рота і чистити зуби після кожного поцілунку. Вони впевнені, що секс — це щось вельми неестетичне. Цією схильністю до чистоти вони маскують власну нездатність до співпереживання. Такі люди надзвичайно багато уваги приділяють власній персоні.

— Є також люди, які НЕ ЛЮБЛЯТЬ ЦІЛУВАТИСЯ взагалі. Кохання з ними, на думку «Леля», втратить найяскравіші барви і переживання. Але й такі люди знаходять собі пару — тож знати, що вони існують, не завадить.

Наостанок — кілька порад усім любителям поцілунків:

ДЛЯ Т ИХ, ХТО НА ДІЄТІ

Якщо ви з'їли незапланований стограмовий шматочок м'яса, не засмучуйтесь: його здатні «спалити» 10 пристрасних поцілунків. Якщо м'ясо було з рисом, майте на увазі, що на кожні три грами рису має припадати один поцілунок.

Один пристрасний поцілунок здатний нейтралізувати:

— білок одного яйця;

— 100 грамів гарбуза;

— порцію зеленого салату.

Цілуйтеся щодня й щогодини — і можна не дотримуватися жодних дієт!

АКТОВИЙ ЗАЛ

ЯК ЗВЕСТИ З РОЗУМУ

Ідеальний пеніс

Я піду, неначе тінь, за милим
з його вірним долотом і шилом.
Старовинна англійська пісня.

Між ніг у мужчини міститься той особливий і таємничий орган, який, на відміну від інших органів людського тіла, став об'єктом багатьох вигадок і непорозумінь.

Цей орган називають пенісом, членом, півником, стирчаком, хріном, дурнем, кінцем, приладом, стовбуром і т. ін.

Насправді будова і принцип його дії не є чимось складним, їх дуже легко зрозуміти. За суттю своєю пеніс — це губка. Всередині його стовбура знаходиться губчата тканина, яка при сексуальному збудженні наповнюється кров'ю. Випускний клапан перешкоджає відтокові крові з пеніса з тією ж швидкістю, з якою вона туди надходить, внаслідок чого стовбур залишається набряклим і твердим, тобто — радійте! — перебуває у стані ерекції.

Сливоподібна головка пеніса (через таку форму її інколи називають «каскою пожежника») відзначається наявністю величезної кількості надчутливих нервових закінчень, які гостро реагують на тертя і погладжування. Найбільш чутливою частиною цього органа є «вуздечка» — перетинка, що з'єднує головку з крайньою плоттю.

Сперматозоїди — живе чоловіче сім'я — виробляються у яєчках (чоловічих статевих залозах), що вміщені у мішечку, який називають мошонкою, або ж калиткою. Їх винесено неначе назовні організму — з тієї причини, що для вироблення сперми потрібна температура, нижча за нормальну температуру тіла. Зморшкувата мошонка сприяє випаровуванню тепла з яєчок, чим сприяє зниженню температури. Напевне, ви помічали, що на холоді чоловічі яєчка стискаються і твердішають. Це відбувається тому, що мошонка прагне утримати тепло.

З яєчок сперматозоїди потрапляють до протоки, де вони змішуються з білою сім'яною рідиною, яку виробляє передміхурова залоза. Ця рідина живить і захищає сперматозоїди, підтримує їхню життєстійкість під час руху до пеніса, а потім і у вагіні.

Коли чоловічий член достатньо збудиться, ця рідина починає надходити через протоку, яка розташована всередині стовбура, м'язи при цьому скорочуються, викликаючи приємне відчуття. Сім'я викидається назовні трьома або чотирма короткими струменями і, якщо на його шляху немає жодних перепон, може здолати відстань до 3 метрів.



Малюнок невідомого французького художника XVIII ст.

** Продовження. Початок — «Лель» №№ 2—6 за 1997 р. та 1—2 за 1998 р.*

СКАЖИ, ЛЕЛЮ...

— МІЙ ХЛОПЕЦЬ НАД УСЕ ПОЛЮБЛЯЄ ЦІЛУВАТИСЯ НА ЛЮДЯХ. МЕНЕ ДУЖЕ НЕПОКОЇТЬ ТАКА БЕЗСОРОМНІСТЬ...

— Справа, ймовірно, не у безсоромності. Хлопцеві дуже хочеться, аби йому заздрили. Така поведінка є здебільшого компенсацією за ті часи, коли він страждав через власну сором'язливість та самотність. Якщо ви будете достатньо терплячою й тактовною і допоможете коханому упевнитися в собі, в нього зникне потреба виставляти свої почуття на люди.

— СКАЖИ, ЛЕЛЮ, А ЯК, ЦІЛУЮЧИСЬ, НЕ ПЕРЕЙТИ МЕЖУ? МІЙ КОХАНИЙ, КОЛИ ЦІЛУЄ, ТАК МІЦНО СТИСКАЄ МЕНЕ В ОБІЙМАХ, ЩО З НИХ, ЗДАЄТЬСЯ, ВІК НЕ ВИРВАТИСЯ...

— Це особливість його характеру. За вдачею ваш коханий — власник. Усе своє він міцно пригортає до себе. Почувається в безпеці лише тоді, коли надійно на щось спирається. Тож міцні обійми у вашому випадку показник не пристрасті, ладної змести усі кордони цнотливості, а риса характеру.



Художник Герард ГОУДЕН (Бельгія)

КОХАНЦЯ

Під час ерекції пеніса протока до сечового міхура затуляється, тому, злягаючись, сечу чоловік випустити не здатен.

Хоча еротичні письменники вікторіанської доби зображували пеніс як «масивний мотор» чи «таран», слід відзначити, що ерегований член доволі тендітна річ. Якщо ви не будете достатньо обережними і зробите чи скажете щось грубе, «масивний мотор» вашого коханця може опасти, наче гумова надувна кулька, з якої вийшло повітря.

Чоловіка збудити можуть різні речі: фото оголених жінок, читання еротичних книг, споглядання стриптизу, жіночі пестощі, сама думка про те, щоб опинитися з вами у ліжку, уявний статевий акт.

Більшість чоловіків почувають ерекцію вранці — дарунок для літніх — так звану «ранкову силу». Вона спричинена головним чином тиском на сечовий міхур, що прагне звільнитися від рідини, і не є свідченням сексуального збудження.

Отож, є багато речей, які викликають ерекцію. Але є й такі, що дають протилежний результат. Алкоголь, хоча й викликає у чоловіків сексуальні почуття, майже завжди спричиняє стан, відомий як «алкогольна слабкість». Таку дію справляють і наркотики з транквілізаторами. Неспокій і нервова напруга також є причинами чоловічої слабкості. Якщо чоловік не здатен до статевого акту з вами, це може бути наслідком того, що він непокоїться стосовно того, що: 1) може вас не вдовольнити; 2) про зв'язок дізнається його дружина чи ваш чоловік; 3) має не сплачені борги чи рахунки і т. ін.

Неспокій фактично є основною причиною тимчасової імпотенції, внаслідок чого виникає безперервне коло. Оскільки чоловік нервується, у нього немає ерекції, а коли відсутня ерекція, він нервується уже через це, а відтак знову нездатний до ерекції. Якщо є підозра, що ваш коханий опинився саме у такій ситуації, ви маєте виявити тактовність і розуміння, щоб допомогти йому подолати цей стан. Не докоряйте і не критикуйте за тимчасову неспроможність — це лише поглибить його слабкість. Навіть не під'юджуйте його — це єдина тема, стосовно якої чоловіки не допускають жартів. Продовжуйте пестити його і збуджувати — аж поки «півник» почне піднімати голівку, а якщо він знову впаде, не втрачайте терпіння й починайте все спочатку.

Якщо у вашого коханого ерекція відсутня постійно, йому слід звернутися до лікаря. Не радьте використовувати всілякі допоміжні засоби — приміром, надувні пенісні шини, бо може виникнути залежність від них, тим часом, як причину так і не буде усунуто.

А якщо у вашого коханого зовсім інша проблема з пенісом — він піднімається, потрапляє куди слід і тієї ж миті еякулює — ви і змигнути не встигаєте?

Такий стан називається передчасною еякуляцією, і він нерідко є наслідком перезбудження нервової системи. Відкладіть секс на наступний день, коли збудження мине, і ви упевнитеся, що все не так уже й погано. Якщо знову нічого не вийде, переконайте партнера помастурбувати за годину до злягання. Або порадьте скористатися спеціальним спреєм — його можна купити в аптеці — чи просто презервативом, який на кілька хвилин затримає еякуляцію.

Зазвичай передчасне виверження сімені трапляється внаслідок нервових розладів, які можна усунути.

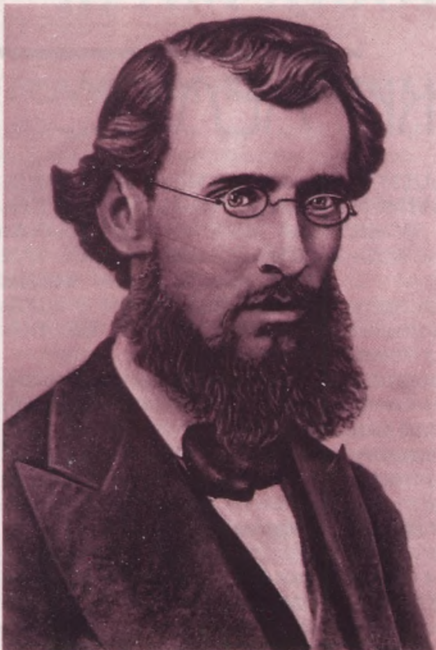
Якого розміру має бути пеніс? Якщо він надто великий, чи не завдасть це певних незручностей?

Середній чоловічий член у стані ерекції сягає приблизно 15 сантиметрів. Нині відомий найбільший у світі пеніс — 35 сантиметрів завдовжки, проте малоймовірно, що ви натрапите на такий, якщо не живете у Східній Африці, де востаннє бачили його власника.

Як ми вже знаємо, ваша вагіна здатна вмістити пеніс середніх розмірів, може, сантиметрів на п'ять більший. І навіть коли збуджений член вашого партнера матиме загрозливий вигляд, не варто непокоїтися, чи зможете ви його прийняти. Єдиною загрозою у цьому випадку є вагінізм (медичний термін, що означає сильне скорочення вагінальних м'язів, внаслідок чого статевий акт стає неможливим). Найчастіше вагінізм буває наслідком емоційного розладу, спричиненого страхом перед розмірами пеніса. У цьому випадку можуть допомогти транквілізатори.

Коли чоловік досягає оргазму, він звичайно вивергає близько чайної ложки сперми. Інколи її буває більше, інколи менше — залежно від того, коли він востаннє злягався, від стану здоров'я та багатьох інших факторів. Проте не сподівайтеся, що вам удасться її виміряти і таким чином визначити, чи зберігає коханий вам вірність, чи ні.

Грехем МАСТЕРТОН (США)
Переклад з англійської.



денниковий запис 22 травня 1865 р.). «Вы меня забыли! Разлученный расстоянием и увлеченный сердцем Вы, верно, отдали его другой... Скажите все-все. Ведь я от тебя три месяца и слова не слышала...» — бідкається в листі згадана панночка, на що Панас з усією відвертістю відповідає: «Я Вас не забыл, нет! Я только не могу любить, как прежде. Вы меня знаете, я отдаюсь или весь, или совсем не отдаюсь... Я теперь весь отдался: мне кажется, я зачахну, если лишусь той, которую я так полюбил... Как это случилось? Я, право, и сам хорошо не понял. Кто? Это для Вас решительно все равно».

На людях, у розмові, юнак досить скептично висловлюється про слабку половину людства. «... Я не встрічав образованої жінки ніде, та вони всі одинакові — на слово вірять скоро, тим і я до них не дуже охочий. Я люблю, щоб мої думки хто гудив, а всяка жінка не способна на це, так об чім же я буду говорити, коли зо всім зо мною согласна», — записує він до щоденника свої думки, що їх того дня, 5 травня 1865 року, звірив знайомому на прізвище Нимчасенко. Скепсис майбутнього письменника стосовно сестер Єви доходив і до їхніх вразливих вушок. Про це свідчить

ющая скука. Необъятное море сплетен и неисчерпаемое множество пересудов...» Саме пліток, що могли зруйнувати службову кар'єру, залишити без щоденного шматка хліба, й боявся Панас Рудченко, тамуючи сласні бажання:

Любові волі не даю
І з ранку білого й до ранку
Себе роботою морю,
Як віл у плузі...

Так минали місяці, роки... 1 травня 1869 року Панасові надано перше чиновницьке звання — колезького реєстратора, що було неабияким здобутком для двадцятирічного юнака. Але він стомився від провінції, стомився без жіночої ласки, тому подає клопотання про переведення до Полтави, де, як йому здається, вільніші звичаї, вільніше життя. Він бажає жінки, звабної жіночої плоті, хоча й маскує ці бажання навіть від самого себе цікавістю до рідного слова. «Коли б мені зазнатись хоть з однією дівкою, попросив би, щоб розказала, що тут співають, які пісні», — з'являються в щоденнику рядки 22 лютого 1870 року.

Знайомство з наймичкою В. (схильність П. Я. Рудченка за ініціалами ховати від сторонніх імена простежується в багатьох щоденникових записах) не

на парнасі

«ПОВІЯ» ПРОВІНЦІЙНОГО ЧИНОВНИКА

Більш як на двадцять років розтягнувся «інтим» класика української літератури Панаса Мирного (П.Я.Рудченка) з «Повією». Запал то розгорявся, то пригасав, зрештою подарувавши літературознавцям «недоношене дитя» — незакінчений роман. За життя письменника світ побачили тільки дві частини та декілька розділів третьої. Останні дві частини не були остаточно завершені.

Ця тема — доля пропащої жінки, повії — зацікавила автора майбутнього роману ще в юності. «Ходив дивитись на воду за острог. Відтіля йдемо, сидить щось на горі. Ближче підходимо — Дуняшка. Я так і затрусився, та злякався, щоб не було біди. Як удержав себе, тоді й кажу поштальйонові: «Гірка доля оцих. Тяжко гірка!», — записує в щоденнику шістнадцятирічний помічник бухгалтера Гадяцького повітового казначейства Панас Рудченко 7 травня 1865 року, а ще через день: «Учора ввечері гуляв і бачив Дуняшку, знаю все її життя — вона рада такому, хоч і знає добре, що гірко так жити». Цікавиться, ще не розуміючи значення слова «проститутка»: «Потом говорит, что развитие женщины задержано проституцией. Не понимаю этого слова, искал в словаре — нет...» — занотовує юний чиновник у щоденнику 26 квітня цього ж таки року, прочитавши статтю Соловйова «Женщинам».

Та невдовзі спілкування з Дуняшкою витіснило романтичне таємне кохання до Олени По-вої («Ні, я таки її любив — тільки цього ніхто не знає і не відає, та й лучче — ніхто не насміється», — щоденниковий запис від 23 травня того ж року: «У почтмейстера був: почтмейстерша хоче всячески визвати мене на спор, та ба! Їй хочеться знать, чи я що знаю, чи ні. Вона дума, що я мальчік ще і тільки так умію говорить на вітер».

1866 року чиновницька доля закидає молодого Рудченка до міста Прилуки. Як і раніше, він дотримується невисокої думки про жінок свого кола, тому зближується з наймичкою Галею. Її образ втілено в оповіданні «Ганнуся» та в прозовому вірші «Думки». Однак відчутних карбів на серці в Панаса ця дівчина не залишила, не спромігшись сяйнути зорею в мороці провінційного життя. Приїхавши до батьків у Гадяч, в листі до брата Івана від 3 серпня 1867 року Панас пише: «Не життя мені в Прилуці, хочеться вирватись і покинути скверний город з його поганим людом, з його гидким чиновництвом. Якщо не пощастить переводом — не переведуть, то подам в отставку та поїду в Полтаву або ж до тебе».

Рудченкові пощастило — перевели до Миргорода, й у вересні він переїжджає до цього міста, де народився й прожив вісім дитячих років. Оселяється на спадковому батьковому обійсті. Клопоти по господарству, службові обов'язки, на дозвіллі — збирання фольклору, перші кроки на літературній ниві, нехитрі чиновницькі розваги — пиятика, карти. Студент Київського університету Іван Зубковський згодом так опише майже незмінне протягом десятиліть повітове життя Миргорода: «В нашем граде страшная, всеподавля-

принесло втіхи. «Она погібшая», — констатує він у щоденнику 8 квітня 1871 року, невдоволений поведінкою своєї пасії. «Слухання пісень» тривало до вагітності «співачки». Панас мучиться: «состоишь в долгу и не можешь выполнить его!» — і водночас намагається виправдати своє рішення покинути В. філософськими узагальненнями: «Сколько вас погибло, бедные плоды скотской потребности, сколько вас исчезло с лица земли, не заявив миру ничем о своем существовании... И сколько еще жертв ожидается впереди?»

Рятівним колом для сумління стало переведення Панаса Рудченка до Полтави на посаду бухгалтера казначейства. Це сталося 4 листопада 1871 року.

Та в Полтаві життя знову потекло «провінційним руслом». Знову ретельне виконання службових обов'язків, знову літературна творчість на дозвіллі. Саме в цьому місті письменник працює над романом «Хіба ревуть воли...», що нав'яз у зубах не одного покоління школярів. Трохи розширилось (поза межі чиновництва) коло спілкування — він почав відвідувати народницький гурток з гучно задекларованим завданням: «розповсюдження революційної літератури серед народу». Тут збиралося з десяток молодиків та панянок, аби якось розвіяти нудьгу. Та одного дня поліція вчинила обшуки в помешканнях членів гуртка. Не обминули й Рудченка — знайшли вірші, інші записи і... тільки посміялися. Сміх цей надихнув ображеного Панаса на вірш «Блиснуло со-

нечко з-за хмари...»:

Все, що любив я, чим жив,
Що від людей хова́в і крив,
Все вивели на світ просторий
І всім показують, і всі
Сміються з сліз моїх таємних...

Розчарований, спустошений поет знову закохується — і знову в наймичку. Закохується і навіть має намір одружитися з нею, впевнений, що робить їй ласку, і розраховуючи натомість на довічну вірність. Однак полтавська наймичка не йме віри Панасовим балачкам про майбутню ідилію подружнього життя. Він у розпачі: доти кидав завжди він. З жалем чи без жало — проте ініціатива йшла саме від нього, а тепер покинули його. Свою образу Панас виливає у вірші «Я із школи і донині...», датованому 8 вересня 1876 року:

Покохав був я дівчину:
Очі — зорі, личко біле,
І вродлива, й молодая, —
Та така вже, видно, доля!
Із нужди, із найм, з неволі
На просторую дорогу
Вивести її бажалось,
Освіченою бачить ждалось.
А прийшлося — не справдилось...
До москаля пригорнулась,
Московські брехні слуха...
Доїдай мене... ти, туга!

Зрада коханої спричинилася до того, що письменник того ж таки місяця береться до «Повії». Образи жінок, покинутих ним, і тієї, котра покинула його, тримають автора в лещатах суб'єктивності, нецікавої для читача. Образ спокусника головної героїні змальовується надто ідеалізовано як на персонаж такого плану: любить народ, збирає фольклор... З чернеток виразно проступає власне життя автора з його таїнами, що на них обиватель може плюнути, невдоволено похитавши головою.

Та Панас Мирний скоро «покидає» і «Повію» й лише 1879 року повертається до неї знову. Планує написати чотири частини: 1. У селі. 2. У місті. 3. Сторч головою. 4. По всіх усюдах.

Розбавивши мотиви падіння головної героїні Христі в перших двох частинах каламутною водою соціальної несправедливості, Мирний намагається в такий спосіб пом'якшити думку читача про спокусника Проценка в третій частині, а водночас, звернувшись до його минулого, робить такий гіркий висновок: «Натура його не була з тих міцних натур, котрі, убивши раз що у голову, довіку тому слугують... хотів, як кажуть, і упасти, і не забитися; він хотів, щоб і кози були ситі, і сіно ціле». Сяк-так зліпити четверту частину (де Проценко — поважний одружений громадянин — випадково зустрічається з Христею-повією і де знову проступають риси тепер уже титулярного радника Панаса Рудченка) автор спромігся лише завдяки єлеєві самовиправдання: я не одружений, і я страждаю!

Першу частину давно обіцяної «Повії» письменник надіслав до альманаху «Рада», планував послати туди й другу, а третю та четверту, злякавшись, надіслати так і не наважився і редакції в їх публікації відмовив. «Хочеться довести до пуття», — мотивує він цю відмову в листі до М. Старицького в грудні 1882 року, а щоб відчепились і не доскіпувались, в цьому ж листі зізнається: «Похвалюся: остогидла вона («Повія». — *Ю. К.*) мені гірше гіркого полину...» І «Повія» лише першими двома частинами щнотливо споглядала світ на сторінках «Ради» в 1883 та 1884 роках.

Час висмикував волосся з голови, додавав знань на щаблях чиновничого поступу Панаса Яковича Рудченка; намистини творів нанизувались на нитку творчої біографії письменника Панаса Мирного. В 1888 році тридцятидев'ятирічний Рудченко знайомиться з освіченою, молодшою за нього на чотирнадцять років Олександрою Шейдеман. Забувши про гулі, набиті свого часу в спілкуванні з жінками, він знову закохується й вирішує будь-що домагатись Олександриної руки. Засліплений коханням, Панас Якович не має сумніву, що нарешті найшов свій ідеал: «... щоб і науку любила, щоб не пнулася на одні бали та наряди, щоб помагала йому у його праці». Він пише коханій листи, в яких цілі сторінки віршів українською мовою, запевняючи, що вона саме та, котру він давно шукав. «Вспомни чтение «Товаришів». Не зная малорусского языка, ведь ты же сама говорила, что все поняла. И я вполне верю этому...» — тішить себе надією підтоптаний жених в листі від 7 січня 1889 року.

Однак після одруження радість змінюється сумом:

Ти від життя бажаєш долі,
Утіх бажаєш молодих,
А я не знаю, де від їх
Сховатися, знайти спокою,
І, не знаходячи, сиджу
Один собі, тебе немає...
Туга по сто крот серце крає
І хиле голову мою!

Товариш Рудченка по службі М. Корсунський згадував: «... Він, певно, дав би більше того, що маємо від нього, коли б не повний брак вільного часу, необхідність дбати про шматок хліба щоденного, не вдари життя, а може, й... сімейні причини».

Після народження дітей загострюється хронічна хвороба Олександри — істерія, і вона потрапляє до харківської лікарні, де в неї знаходять ще чимало болячок. Опинившись з двома малолітніми дітьми на руках, чоловік ні в чому не звинувачує «кохану Шурочку», шукає причини її хвороби в собі, в своїй замалій для молодої жінки потенції. Приїхавши до Харкова провідати дружину, Панас Якович наваживсь навіть удатися з цього приводу до лікаря. «Я запитав його (лікаря. — *Ю. К.*) про еротизм, що так виразно пробивається в її листах до мене», — лягають рядки в щоденник 1 грудня 1984 року.

Здоров'я дружини то гіршає, коштуючи Панасові Яковичу чималих грошей і душевного неспокою, то поліпшується. Одні за сімейних негараздів пичать, інші «стрибають у гречку». Літератор Панас Мирний знову звертається до «Повії».

1898 року Мирний вихолощує третю частину роману від подробиць хтивих думок Проценка про Христю та інтимних сцен їхнього зв'язку. А наступного, 1899-го, намагається поділити четверту на дві окремі частини (п'ята мала дістати назву «В тихій пристані»). Таким чином, «Повія» перетворювалася на тривіальний повчальний роман зі щасливим кінцем. Відмова в публікації вистражданої третьої частини «Киевской стариной» охолодила творчий запал письменника. «Повія» не віється», — сповіщав Мирний С.О. Єфремова у листі 9 лютого 1903 року.

Змирившись із тим, що хвора дружина й діти постійно потребують коштів і часу, через шість років письменник Панас Мирний ставить на своїй творчості крапку, але й далі листується з редакціями, надсилаючи їм на розгляд свої давнішні твори. У 1909 році, позичивши грошей, він виряджає дружину на лікування до Австрії. Сорокашестирічна Олександра Михайлівна в листі від 29 серпня 1909 року тішить самолюбство письменника, мовби між іншим сповіщаючи: «Познакомилась с одним студентом русином, таким славным юношей; он как узнал, что я жена Панаса

(Закінчення на стор.22)



Будинок у Полтаві, в якому жив Панас Мирний



ВЕЧОРН

Гумореска

ОСОБИСТИЙ ПІДХІД

В учительській чинився рейвах, неначе у пташнику, куди вдерся тхір.

— І нараяла ж колись мене нечиста обрати цю професію! — ремствувала математичка — огрядна жінка, що мала серед учнів і колег прізвисько Макітра. — Так, бачу, й до пенсії не дотягну.

— Не діти, а якась босячня! Справжні троглодити! — підтримав її географ. — Звісно, й раніше були не цукор, але тепер... Про що б не розповідав, усе їм, як кажуть, до одного місця. Дійшли навіть до такого нахабства: просто під час уроку гумку жують і навіть пиво з бляшанок смокчуть.

— Таки так. Навіщо, сміються, нам теє навчання, коли невігласи он роз'їжджають у «Мерседесах»! — докинула викладач суспільствознавства. — А в кого батьки з тугою калиткою, ті взагалі гадають, що їм усе дозволено. У шмаркачів — фірмові «ролекси», а від дівиць пахтить «шанеллю».

— А ми котрий уже місяць сидимо без копійки. Таке терпіти, та ще й задарма!..

— Ех, було б куди тікати, ноги б моєї тут...

— Входжу в клас, немов до клітки з хижаками...

Обурювалися всі — і ті, хто вів випускників, і ті, хто морочився з первачками. Хіба лише голос учительки анатомії не звучав у тому невдоволеному хорі.

«Дивно, — зауважив про себе завуч Василь Платонович. — Досвідчені кадри скиглять, деруться на стіну, а ця ж зовсім іще зелененька — щойно з вузу — й анітелень».

— А у вас як справи, Неоніло Вікторівно? — запитав він.

— Нормально, — стенула та тендітними плечиками.

— Невже знайшли до них підхід?

«Анатомічка» кивнула головою.

— Молодець! Бачите, колеги, таки можна їх упокорити, якщо забажати.

Залунав дзвоник, і викладачі пригнічено розбрелися по класах, наче їх гнали на каторжні роботи.

«Гм, з якого ж боку вона зайшла до цих бусурманів? — замислився завуч. — І чи справді це так, чи лише вдає, наганяє собі ціну?»

Професійна цікавість так розпалила його, що він не витримав. Подивився у розклад, в якому класі зараз в «анатомічки» урок. І подався туди. Він проступав коридором, і з-за дверей до нього долинали гучні суперечки учнів із вчителями, стукання партами, гупання ногами по підлозі, дівчаче верещання, удари указкою по столі і крейдою по дошці та ще всілякі звуки невідомого походження.

Ось і 9-й «Г». За цими дверима таки панував спокій. Чулася лише негучна розмірена мова вчительки. Василь Платонович роззирнувся по коридору й притулив око до шпаринки. Неоніла Вікторівна саме закінчила переклик і розпочала урок.

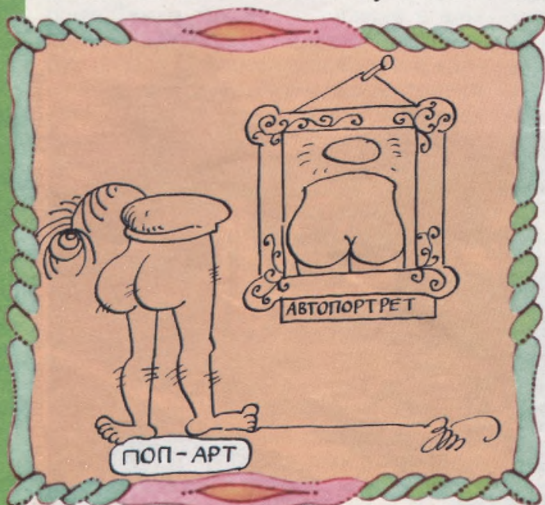
— Тема нашого сьогоднішнього заняття — будова людського організму. Звичайно, її знають усі, тому розглянемо зараз у загальних рисах. Верхню частину тіла займає голова, основу якої становить череп. Він складається із зрослих між собою кісток — лобної, скроневих, потиличної тощо... — Вчителька показала їх пальцем. — Череп є вмістилищем головного мозку. Його об'єм у європейця становить у середньому в чоловіків близько півтори тисячі кубічних сантиметрів, а в жінок — на сто кубиків менше.

Хлоп'яча частина класу засміялася.

— Облиште гигикати! — зупинила їх учителька. — Об'єм мозку ніяк не пов'язаний з розумом, про що свідчить і оце ваше гиготіння... Гаразд, рушимо далі. Череп з'єднаний з хребтом за допомогою шийних хребців. Їх сім, причому нижній зчеплений уже з хребцем грудини. Ось тут! — Неоніла Вікторівна розстебнула верхні гудзики блузки.

— Грудна клітка — латиною це «торакс» — є вмістилищем органів, які забезпечують нашу життєдіяльність: серця, легенів, стравоходу тощо. Вона складається з хребцевого стовпа, по боках — з ребер, а спереду — з грудини.

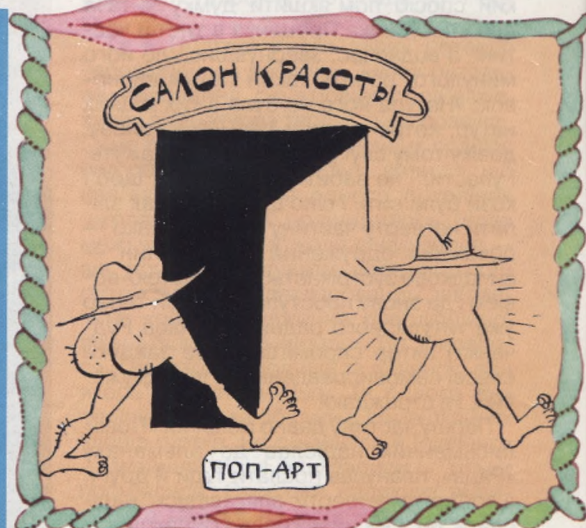
«Анатомічка» скинула блузку і на



ВИСОКА ПРОБА

На розлучення подав
Заєць на Лисицю:
— Обдурила, бо була
Зовсім не дівиця.
А по-друге — хитра ще
І занадто злюка,
Та найгірше за усе,
Що й руда, падлюка!
— Ну, Зайчиську,
постривай! —
Лисицю сказило. —
То не хитрість —
розум мій,
В тім моя і сила.
Не руда я — золота,
Дурню твердолобий,
А ти бачив, щоб було
Золото без проби?

Альфред Бойко



Малюнки Тетяни ЗЕЛЕНЧЕНКО



собі продемонструвала, де що є. Її груденята були ніжні, легкі, мов повітряні кульки, й такі пружні, що не потребували ніякої підтримки. Василь Платонович проковтнув слину і знову роззирнувся по коридору.

А власниця принад тим часом незворушно вела далі:

— Попереду в людини груди, та коли в чоловіків вони не розвинуті, то в жінок, навпаки, це досить виразні опуклості. Як бачите, вони являють собою парний орган і можуть мати різну форму — від видовженої сливоподібної до майже правильних півкуль. У центрі їх бачимо соски, призначені для годування немовлят материнським молоком...

Неоніла Вікторівна набрала повітря, так що бюст її напнувся, здійнявши дві ізюминки.

— Спускаючись людським тілом далі, ми потрапляємо в ділянку живота. — Вона зсунула спідничку, оголивши талію — таку тонку, що її можна було обхопити двома долонями. — У черевній порожнині містяться органи, які забезпечують живлення організму: шлунок, печінка, нирки, а в жінок — ще й утроба, в якій вони виношують дитину. Посередині живота — залишок пуповини, що з'єднувала ембріон з тілом матері.

Учителька вказала на пуп'янок, схожий на маленьку троянду.

— А ще нижче? — почулися хлопчачі голоси.

— Приємно, що мій предмет викликає у вас таку зацікавленість, — схвально промовила Неоніла Вікторівна і вправним рухом скинула спідничку. Її круті опуклі стегна оперізувала лише вузесенька стрічка з маленьким трикутничком спереду, над яким кучерявився шовковистий пушок. — У нижній частині тіла людини розміщено статеві органи, а також органи, через які з організму виводяться відходи. Але призначення кожного з них та їх функціонування ми докладно вивчатимемо на наступних уроках.

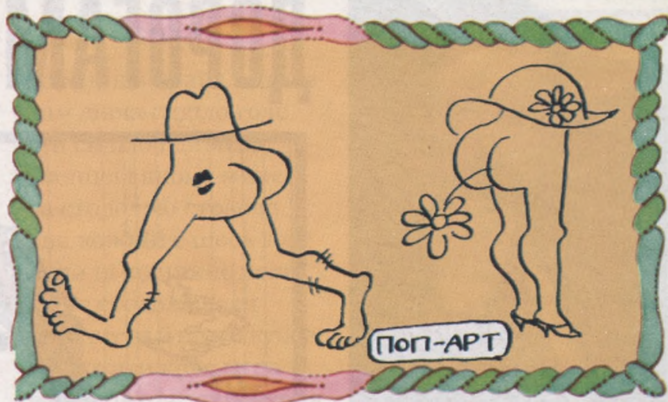
— А завдання додому? — спитав хтось.

— Додому? А, так! — похопилася вчителька. — Вдома нехай кожен з вас стане перед великим дзеркалом і вивчить розташування людських органів на собі.

У коридорі задзеленчало. Неоніла Вікторівна швиденько натягла на себе спідничку та блузку, застебнулася на всі гудзики і рушила до дверей. Василь Платонович відсахнувсь і подався до вчительської.

«Неодмінно треба подивитись у розкладі, — міркував він, — і відвідати її наступні уроки. Для вивчення і поширення досвіду серед наших учителів. Чому лише анатомія? В такий спосіб можна викладати і географію, і мову, і навіть математику... Гм, цікаво, як до цього поставиться, скажімо, Макітра?..»

Савелій ЦИПІН





ОДА №...

У днів шаленому галопі
Склав оду я жіночій ...,
Тій, що і в профіль, і анфас
Так трепетно хвилює нас.

Рельєф її, для ока любий,
Чиї б не дослідили губи?
Щілинку між духмяних здоб
Лиш мідний обминув би лоб...

Мов квітка у садах Едему,
І хтива, і п'янка до щему,
Гіпнотизує без кінця
Спокуслива округлість ця!

О Боже! Ці солодкі муки!..
Її узявши міцно в руки,
Скінчив я оду цю, шкода!..
І оду склав нову: «...».

М. Ц.

ЯК УСІ «ГЕПНУЛИСЬ»

Після виступу харківського гумориста Савелія Ципіна вечорниці зробили дивний крен. Звичайно, виставка полотен харків'янки Тетяни Зеленченко, яка працює в стилі поп-арту, була запланована заздалегідь. (Гості з індустріального центру ще тиждень тому приїхали до села і зупинилися, давши у завдаток 3 гривні однією купюрою, у фешенебельній світлиці баби Одарки, яку та здає з дозволу голови колгоспу П.І. Хворостяного). Проте ніхто не чекав, що на ту ж таки тему прочитає свою нову оду київський журналіст М.Ц. І вже цілковитою несподіванкою виявилося те, що доярка Марія Простопчук, замість продемонструвати нову сукню, теж вирішила долучитися до поп-арту. За нею, кажуть, «гепнулись» усі, хто був на вечорницях. От що значить справжнє мистецтво!

ДОРОГАМИ БАКСТА І БЕРДСЛЕЯ



Костянтин ВОДАНОВ. Фото Б.Апалькова

У наш час урбанізму і прямих ліній ми все більше звертаємо свій погляд до початку століття. Стиль модерн з його хвилюючими лініями, вишуканістю і рафінованістю є невичерпним джерелом натхнення для сучасних художників.

У роботах Костянтина Воданова чути відгомін Бакста і Бердслея. Вони сповнені витонченого еротизму — лінії тіла утворюють просту і вишукану композицію, що зачаровує глядача, змушує слідкувати за гнучкою напруженою лінією. «Афродіта» та «Мінотавр» — чи то не туга за красою, мрія про інший, досконаліший, гармонійніший світ?

Тетяна ШУЛЯК, мистецтвознавець



ДЗЕРКАЛО. 1994

Довідка від редакції: Воданов К. В. народився у рік Змії (1965) під сузір'ям Діви. 1989 року закінчив Дніпропетровське державне художнє училище ім. Вучетича. 1994 року організував першу персональну виставку.

* * *

мимоволі
поволеньки
одкопилиться
льоленька
виповзає
прокволенько
поцейбіччя ясне
потягається
голонько
непомитеє
сонноньо
поцілує
спросонноньо
а під вечір
засне



АДАМ І ЄВА (Гріхопадіння). 1994

* * *

до третіх півнів
я вкінчив утретє
й почав четверте
уже потерте
дивив на світло ув вікні
його я бачив у мені
світилося-пітнилося
кололо у ребро
четвертих півнів
не було

* * *

горбата Оля
коха поволі
не хоче долю
приквапплювать
бо дуже кволі
оті що долі
хотіли Олю
розплескувать



ТІ, ЩО ПІШЛИ З РАЮ. 1994



ЮДІФ І ОЛОФЕРН. 1996

* * *

коло поля край стодоли
там дівча сиділо голе
гей сиділо і дивило
хлопцеві якому миле
за стодолою стодола
і на кожній є щось голе
купи ці колишнє поле
є чиє стодола доля
висохнути й стати купов
лоскотати коло пупа
всім хто хоче заблукати
ніч чужу заночувати
скіль стодол і стільки воль
на землі що лише коль



САЛОМЕЯ. 1994

* * *

ніч телефонная ніч
спалахом любих облич
ти не лежи горинiг
не буде нич
а ляж горілич
руху не чутно його
кроку телефонного
він набирає тоді
як не потрібен тобі
а коли ждеш
то умреш не
зателефонуєш



ТАНОК ДІОНІСА.1992

Довідка від редакції: Жолдак Б. О. народився у рік Щура (1948). Закінчив філологічний факультет КДУ ім. Т. Г. Шевченка. Автор збірки оповідань «Макабреска», гопак-опери «Конотопська відьма», численних прозових публікацій у вітчизняній і зарубіжній пресі.

БОГДАН ЖОЛДАК, поза сумнівами, є найбільший письменник в Україні (власна вага 145 кг). Народився в сім'ї письменників-незаможників. Тому одразу почав створювати еротичні твори, які писати взявся значно пізніше. Вважає себе учнем Миколи Лукаша, особливо «Декамерона» в його перекладі. Цю книгу, яка перевернула лексику радянсько-української літератури, проголошує поворотною не лише у власній біографії, але і в долі усієї нашої словесності.

Богдан Жолдак закликає усіх, навіть не літераторів, писати еротичні оповідання, оскільки саме цей жанр найліпше живить творчу уяву. І надсилати їх до часопису «Лель», щоб «справа леліна жила у віках».

Жорж БОГДАНІВ, літературознавець



Богдан ЖОЛДАК

ЩОБ ЖИЛА СПРАВА ЛЕЛІНА


ЛЕЛЬ

ДОРОГАМИ БАКСТА І БЕРДСЛЕЯ



ЛЕДА І ЛЕБІДЬ.1992

* * *

висока сило
особливо
тебе зречуся
сказівливо
твоя потуга
сором'язлива
оваблива та ще
м'язлива
розпачлива
а не нагідна
коли
по-справжньому
вагітна

* * *

ой ти Ваню
не люби писання
а люби пискучу
письку
спозарання

* * *

я хотіла того
мойого
що ходжала
повзала до його
по розкиданім
піджаку
хилитастому
немов гамаку
та похило лежав
між похилених трав
хмари є кольорові
очі є воронкові
йой для чужого
для загалу
ет однаково
мені замало

* * *

тут болить
а там стоїть
стоятиме стояном
століттями
моя
держава

* * *

серединною стояла
увіходила помалу
між зачаєні причали
ти
як росою хлюпотало
бризкотіло
булькотало
хтіло тихо і помалу
йти
хай високими
словами
низько стеляться
роками
уберунки візерунки
хромосомні оберунки
голости



ДІТИ КОХАННЯ — І.1993



ДІТИ КОХАННЯ — II.1993

* * *

це око
а це рука
мама мила
Аллу
мамо
дай мила
мила на
бо Аллу
товкли
інтелек-
туали

* * *

Ти тримала мене
за чатало
хто з чатала тебе
частував
пропливала
між нами навала
кострубата
як скегни
кавал

* * *

я так хотів
а ти —
втекти
навколо пальця
самоти

* * *

О
у ліжку
він впадав
у лижку

* * *

сточарівная
царівно
ти красою
богорівна
третього
боюсь я
півня
боюся
третього
півня
півня-дивня
розвіднидня
що тебе
зажене
легковажная
чортівно
перелюбнице
манірна
невгамовная
гамірна
залоскоч мене

Богдан ЖОЛДАК



ДАНАЯ.1992



КРИМСЬКА ЕЛЕГІЯ.1994

ЩОБ ЖИЛА СПРАВА ЛЕЛІНА

«Повія» провінційного чиновника

(Закінчення. Початок — стор.12)

Мирного, бросился мне руки целовать...» А повернувшись за кілька місяців у кращому стані, вона застає Панаса Яковича в ліжку, із складеною духівницею. Однак поки що смерть його обминула.

На схилі віку життя винагороджує Панаса Яковича Рудченка і вершиною службової кар'єри (6 квітня 1914 року йому надано звання дійсного статського радника), і визнанням у літературі. Проте світова війна, а за нею революції порушують сталий лад, принісши в дім Рудченків горе: гинуть два сини, від третього немає вістей. У Полтаві з калейдоскопічною швидкістю змінюються влади, їх нетривкість додає до особистого горя Панаса Яковича ще й нестатки. І письменник знову звертається до «Повії», пускаючи її третю частину, разом з іншими творами, на видавничу панель.

«Коли редакція «Вісника» прийме розход за переписку на свій кошт, то це буде від неї залежати, аби мені було заплачено по 100 крб. за аркуш; коли вона на це не згодна, то я прохав би повернути мені рукописи, я їх передам «Сіячу» (назва видавництва. — *Ю. К.*) за 200 крб. за аркуш... Ви не можете друкувати, коли 100 крб. за аркуш, то верніть мені їх. Як тільки я їх одберу — зараз же зашлю 200 крб., що були вислані мені авансом редакцією», — торгується він з журналом «Літературно-науковий вісник».

Розділи з третьої частини роману «Літературно-науковий вісник» надрукував 1919 року. А 28 січня 1920-го Панас Мирний пішов у вічність, залишивши без надії на одужання скалічену недовершеність «Повію». Сердешній більш нічого не залишалось, як віддатися на затріпаних простирадлах соціальної несправедливості пихатому соціалістичному реалізмові.

Юрій КЛЮЧ

ПЕНІС-КЛУБ

ЯК ЗБІЛЬШИТИ

Якщо ви вважаєте, що ваш член набагато менший від бажаного, знайте: ви не поодинокі. Доктор Беррі Маккарті, автор книги «Усвідомлення мужчиною сексу», вважає, що двоє з трьох чоловіків невдоволені розмірами своєї зброї, вважаючи її меншою за середню. Скарги на маленький член посідають друге місце поміж скарг відвідувачів, котрі звертаються по допомогу до інституту Кінсі (на першому — імпотенція).

ТРИВОГА, ПОВ'ЯЗАНА З РОЗМІРАМИ*

Чому параметри пеніса так хвилюють чоловіків? Якщо говорити просто, то член — усоблення «его» чоловіків, більшість яких побоюються, що він у них надто малий. Для більшості чоловіків пеніс — показник сили. Сексопатолог і психіатр з нью-йоркського госпіталю «Гора Сінай» П. Б. Люлофф стверджує, що «коли ви вимірюєте свій член, інструментом насправді є не лінійка, а почуття, яке вимагає підтвердження самоповаги». А доктор Фелікс Грант вельми точно змальовує психологічне значення, яке «сильна стать» надає пенісові.

«Назвавши чоловіка брехуном, дурнем чи шахраєм, ви тим самим можете його образити. Проте якщо ви насмілитеся покепкувати з його статевих органів, ви жорстоко поцілите у серцевину його уявлень про себе. Адже чоловік підсвідомо побоюється, що в нього маленький член. І якщо йому це підтвердити та ще обгрунтувати його побоювання, то тим самим ви можете завдати нищівного удару».

Психотерапевти і дослідники сексуальної діяльності людини зазвичай погоджуються з тим, що тривога з приводу розмірів сексуального знаряддя є однією з головних причин ситуаційної імпотенції.

Доктор Люлофф говорить, що «хвилювання щодо розмірів і форми члена здатні спричинитися до розладу сексуальної функції. А якщо подібні тривоги й не відіб'ються на сексуальній активності чоловіка, все одно постійна стурбованість з приводу скромного дарунка природи може призвести до серйозних наслідків, приміром, до зміни на гірше уявлень про себе й втрати самоповаги». Доктор Мортон Вікс погоджується з колегою: «Чим більше чоловіків знати-



1885 рік. Анонім

ДУМНА КОМОРА

❤ Дерла із залицяльників по сім шкур, доки перетворилася на драну кішку...

❤ Шлях до сімейного багатства вистелений тілами прекрасних дам.

❤ Узявши шлюб, і грішний ангел починає нудьгувати за втраченими небесами.

❤ Одні жінки тримають за пазухою каміння, інші — груди.

❤ Її стільки разів гвалтував кожен зустрічний, що вона перестала гуляти в лісі гола.

❤ Чого не зробиш для ближнього. Навіть аборт.

Леонід НЕФЕДЬЄВ

СВІЙ ЧЛЕН

муть про власні статеві органи й нормальну сексуальну збуджуваність, тим менше в нас виявиться випадків імпотенції».

Сильна стать за своєю природою схильна до суперництва. У різних аспектах життя — йдеться про роботу, навчання чи відпочинок — чоловік підсвідомо визначає свій статус щодо інших. Наявність великого пеніса забезпечує йому місце нагорі тотемного списку чоловічої сили. І чоловіки, і жінки однаково вважають, що мужчина з великим членом наділений більшою сексуальною силою і темпераментом. У чоловічій психіці маленькому прутню насправді не знаходиться місця. Психолог Джіффорд Чейз (доктор медицини, автор книги «Однобічний секс») стверджує, що партнери з маленькими чи середніми за розмірами членами змушені страждати все життя від почуття неповноцінності:

«Фалос, без сумніву, найдорожчий скарб мужчини. Маленький або короткий член настільки ж принизливий для його власника, як величезний ніс, що був у Сірано де Бержерака, чи передчасне облисіння. Чоловіки навіть із середнім рівнем знань розуміють, що більшість жінок відчувають від великого члена радше біль, аніж насолоду. Проте питання про розміри пеніса стосується головним чином почуття, а не розуму чи здорового глузду. Великий член — символ емоційної гідності чоловіка, і якщо він не має такого знаряддя, то почувається таким, що не відбувся. І ця проблема хвилювала «сильну стать» ще з доісторичних часів. На наскельних малюнках постійно фігурують чоловіки з членами, що не поступаються дубцеві у їхніх руках».

Хлопчики починають порівнювати власні відростки у період пубертації, коли з'являється волосяний покрив на лобку й починає розвиватися пеніс. Упродовж усього подальшого життя чоловіки продовжують порівнювати своє знаряддя у вбиральнях та душових, і ці спостереження або розвіюють, або, навпаки, посилюють страхи відносно власної статевої обдарованості.

Однак проблема полягає в тім, що порівнюються таким чином незбуджені члени. А з біологічної та функціональної точки зору вимірюватись має лише пеніс у стані ерекції, в іншому разі важко дійти висновку про те, яким він буде у стані бойової готовності. Окрім того, має значення, з якої позиції вивчається власний пеніс. Слід пам'ятати, що з верхньої точки розміри візуально зменшуються. А саме з цієї точки чоловіки здебільшого й поціновують себе.

На мою думку, якби чоловіки мали відкритий доступ до всіх фактичних даних про розміри статевих органів, зникла б більшість розчарувань, пов'язаних із сексом. Багато хто живе з почуттям тривоги лише тому, що не має відповідних знань. І насамперед чоловікам хотілось би знати ось що:

— яких розмірів має бути середній член;
— якими є «нормальні» розміри члена;
— яким чином можна порівнювати член з набутками інших чоловіків;
— чи мають значення розміри члена при статевому акті;
— як можна збільшити чоловічу зброю.

Я спробую допомогти знайти відповіді на ці запитання. До нових зустрічей!

Гері ГРІФФІН,
сексолог (США)

* Продовження. Початок: «Лель» №№ 5 —6 за 1997 р. та 1 за 1998 р.


1885 рік. Анонім


1997 рік. Олександр ПІДЛІСНИЙ

В АЛЬКОВІ ІГОРЯ ЧЕНИЧА



ЕФІРНА НАРЕЧЕНА

— Оце вже крап... ка! — Даник (ще Дан для друзів, а для чужих — Данило) із серцем хряпнув трубкою об апарат, ледве пропхавши крізь гортань давуче слово. Абсурд — мало того, що Флора скипіла од невинного натяку на надмір червоного в її останньому натюрморті й виперла грудьми із дому, то ще дістала й телефоном. Бо не обділила наразі як слід, не всі ще крапочки над «і» — у хід пішли відходи, мов з помийниці.

«А будеш?» — товк і товк собі на кшталт дебіла, а скоро все ж чекав, боявся і чекав дзвінка нового: заплющиш очі і зразу ж — водоспад волосся довгого, як королівська мантія, з-під якої там чи там зрине плече, коліно, грудь, і вже ти у нокауті — о жах!

Але тепер Флора мстиво мовчала, і все в ньому кипіло-википало — від ніжності до ворожнечі включно; ладен був рознести в друзки і свій дім і все довкілля, а тим часом спустошував знайомі забігайлівки й буфети, хміль давав місцеву полегшу, проте і коштувало ж не набрати під настрій номер, що скіпкою засів у мізку, — почуть бодай «алло», — не кинутися дітваком під вікна...

Та от — дзвенить знов ніжно і грайливо, почерк Флори, а голос незнайомий, хоч теж не без приємності і знади.

— Не скажете, тут Флора?

— Чого їй бути в мене?

— Та мало чого... — поледве знічення і роздум. — Зайшла у справі, погомоніти там абощо.

— Ніяких справ... — почав він і осікся. Чому це має звітувати невідь перед ким. — А ви... ви хто їй?

— Мене... я... знаєте, мене просили...

— Ну годі! — Дан пожбурив трубку, промахнувся, вона ковзнула на підлогу, і піднімати не став: тепер не скоро потурбують. Хвилин через три — і сам не знав, для чого — знову поклав трубку на важіль.

І одразу обізвалось:

— Ви б краще не велися так.

— Як — так?

— Не ухилялись від розмови. Це може лише зашкодити. Усім. І вам, і Флорі.

Дан встиг уже приголубити пляшчину, а з цього й настрій відповідний:

— Ви знаєте, що відчуває чоловік в момент оргазму?

— Що-що?

— В момент оргазму. Чоловік. Полегшу має він велику. З тією схожу, як пожбурюю трубку.

— Благаю вас. Прошу лише хвилинку.

— Ви просите мене. А раптом я попрошу?

— Просіть що хочете.

— Те, чого одвіку добиваються в дівчаток хлопці.

— Ви... жартівник. Ви знаєте, звідкіль телефоную?

— Захочете, то скажете.

— Скажу. Із Сухумі.

— Навіщо я вам здався аж у Сухумі?

— Не ви, а Флора. Можу — чомусь відчула одразу до вас довіру — відкрити, в чому річ: Флору страшенно ревнує один чоловік. Він зараз у нас у відпустці.

— Я вб'ю його.

— Не треба так жартувати.

— Я не жартую.

— Послухайте, це телефон номер 458-94-91?

— Ні, голубонько, 91-94.

— Пробачте.

— Е ні. Стоп, дорогенька. Так просто ти від мене не випручаєшся. Я зараз наберу 458-94-91, і якщо там немає ніякої Флори і ніколи не буває, а це не таке вже й запацьорене імя, то доберусь і до Сухумі, знайду тебе й там і знаєш, що зроблю з тобою? Згвалтую на люстрі вашого найшикарнішого кінотеатру і залишу доїдати мухам.

— Ой, як цікаво!

— Ти ніколи не пробувала на люстрі?

— Мені здається, я взагалі ще посправжньому ніяк не пробувала.

— По-справжньому — ніяк? Хіба таке буває? Хіба не з дитсадочка починають?

— Матуся в мене строга...

— Виходить, у мастурбації знаходиш порятунок. Така доросла, й раптом — ще ніяк, ха-ха. По-справжньому... — Він реготнувся голосно і зло.

— Смішного я не бачу тут нічого.

— Давай тебе навчу я. Всього.

— Пробачте, я передзвоню... У мене зараз люди...

Господи, що він верзе незнайомій людині! Не людині — жінці. А жінка заслуговує на все. Це проміжне щось між-поміж гомо сапієнс і звіром, чим більше ти її принижуй, тим більш на тебе молиться вона; піднять до себе спробуй — на тім'я сяде і зміша з багном...



❤

Дзвонить телефон. Чоловік знімає трубку. На тім кінці дроту:

— Алло! Це ти, коханий?

— Я. А хто говорить?

❤

Дзвонить телефон. Дружина знімає трубку. Чоловічий голос запитує:

— Скажіть, ви повноцінна жінка?

— Нахаба! — кидає вона трубку. Але телефон дзвонить знову:

— Ви повноцінна жінка?

Чоловік радить дружині:

— Скажи, хай приходить до нас. Я з ним побалакаю.

Незнайомець за кілька хвилин приходить. Дружина запитує:

— Чого ви причепилися зі своїм дурним запитанням?

— Якщо ви повноцінна жінка, то чому ваш чоловік ходить до моєї дружини?

❤

— Уявляєш, учора зателефонував якийсь чоловік і пообіцяв відірвати мені голову, якщо я не облишу його дружину.

— То облиш.

— Але ж він не сказав, хто його дружина...

Любов у нього до Флори мовби випарувалась, залишилося дражливе свербіння, не знав, чи назвати це жагою, чи просто бестіарна хіть, але опиратися цьому не було сили, тільки склепить очі, мариться її невситуща мандуся з пругким скоботнем, чорна діра, всежручий вир, що поглинає всі зусилля, прагнення, весь жар. Ловився обтягнутими коротісінькими спідничками, лискучими лосинами, задочками — не бачив ще обличчя і бачити не хтів, — підкрастися, полоскотати пальцем, прикластися долонею з розгону... Криза жанру! Візьми ж ти першу-ліпшу продавщицю — і ощаслив, тамуючи свій невидющий голод; далебі, не певен, що втамує, ще більше не роз'ятрить плюс зненавидить, крім Флори, і себе...

Аж ось ізнов дзвінок грайливий, пішла достоту гра — то що, знімати?

— Альо-о-о, я слухаю. — Коли вже проковтнула, не подавилася оригінальним вступом, цілком скидається, що у мадам проблеми, то чом і не розраять, потішивши й себе: все ж сурогат єднання.

— Ти не забула, на чім спинились?

— Ви й нахаба.

— Не нахаба. Як би ти там не ламалась, яку незайманку не корчила із себе, хоч раз в житті табе хтось та хотів, хай навіть ти і не Венера. Ледь притискав, просив чи силкувався... Згадай його гарячі руки на налитих млістю грудях, як жадібно і нетерпляче тиснув. Що, згадала? Діткнися їх тепер сама і уяви — це я... — Передихнув, наснажувався димом, вчуваючи палкий азарт, заводячи сам себе, а що казать про абонентку в напханому електронікою закапелку, розгарячілу від безкарності спокуси й новизни лицяння.

— Чортівськи звабний в тебе голос, — дихнула жаром здалеку вона. — О, твій голос. Не хочу я скорятися тобі, а ти мене гвалтуєш натурально. Ти диявол.

— Це що, — він реготнув. — Ось хай-но доберемось до сутерин.

— До чого?

— До того. Іншим словом — до підвалу. До нижче пояса.

— Подумать, так тобі й дозволю.

— Дозволиш... До речі, прутень мій сім дюймів. Уявляєш?

— Не уявляю і не хочу.

— Ні, хо-о-о-чеш, дуже й дуже навіть. Стидно, коли видно, а ти мене не бачиш, тримає нас тоненька жилка дроту, і ми з тобою два безлюдні острови з хитким місточком... Сім дюймів — універсальний дамський втішник, підходить кожній — і тій, що знала муки одоробла, і тій, що не вживала більше од мізинця.

— О, на словах усі ви солов'ї, а як до діла...

— Ти бач, якої заспівала, ану, ходім-но далі, бо щось надовго ми застряли у цицьках... Там пипки вже отвердли й налилися кров'ю, ти чуєш лоскіт, мов ось-ось їх мають взяти губи немовляти. Але дітей не спромагаються так хутко. Ще ми не перейшли... Животик теж гладенький, лагідний на дотик, і виїмок пупка — модель глибинного притулку, недіюча модель, хоча... буває, й діє. Обвівши пальцем зокіл нього, ти вже відчула потаємні струми й, страхи подолавши, — цікавість дужча, — ти крадькома попустиш руку під рейтузи.

— О ні, о ах!..

— О, бач, хотіла обманути природу, а це нікому майже не вдається... — На мить йому явилось Флорине лице в екстазі — голівка квіткою склонилась на край ліжка, і очі налились густою синню. «У тебе блядські очі», — казав у такі миті. «І щоб я не блядськими були», — вона зіпала, і вертілось тіло, неначе на шарнірах, збираючись на вибух, щоб згодом попливти, мов сніговичка. Та синь, той концентрат жаги доводили його до сказу, і нині ошаліло він шепоче у спітнілий ебоніт: — То не твоя рука, то вже мій щупалець шукає шлях до раю, втрапляє і збивається, й знов зосліпу шукає; ти не бійся, чуєш: вершок роздвою вже здригнувся і, зрошений хотінчиком твоїм, розкрився, мов під сонцем вранішнє пелюстя, вже орхідея лона квітне — обережно, не сполохай...

— О сатано, ти що зі мною робиш?!

— Ти пошукала, вже знайшла шпаринку, через яку вливається до тебе втіха? Тепер сміліше вглиб.

— Я більш не можу, — з відчаю гукає. — О, не змовкай, не вішай трубку, чуєш! Я чути хочу, хочу, хочу, ах!..

Уривисте зітхання, щось там грюка, впало, збила необачно попільничку чи ще якусь дрібничку... По красномовному мовчанні:

— А зараз розкажи, який він. Я хочу бачити його. Доуявити...

І почалось.

Ім'я її було Медея.

Щоніч не випадало чергувати, однак ефірний флірт тривав щоразу — нехай не в гуморі був Дан і спершу дратувався, та в голосі її жив гріх, поволі входив в роль партнера-невидимки, це був новий відтінок суперменства: не кожен вдовольнить оту, що треться обіч, а він дає щирцю за сотні кілометрів.

— Ти не вважаєш, що вже мусиш мене брати, коли тобі я серцем віддалася?

Сподобався йому її підхід, і він відтоді кликав: наречена.

Медея стала натякати, що назбиралося відгулів десь на тиждень, приїхать ладна — не навмисне, але побачитись вони, либонь, змогли б?

Річ небезпечна — оживляти міфи, ці вигадки лукаві й жартівливі, та він попався легко на гачок.

❤

— Це ти, кохана? — запитує чоловік по телефону.

— Ні, це я, — відповідає дружина.

❤

Жінка набрала номер телефону довір'я:

— Я шокована: прийшла додому, а тут мій чоловік з іншим мужчиною...

Психолог не втримався від жарту:

— А чому б вам не приєднатися?

На другому кінці дроту замислилися.

— Справді... А чому б і вам не приїхати? Моя адреса: Диванний провулок, сім.

— Їду! — вигукує психолог.

«Який довірливий, — думає жінка. — Знайти ще двох чи сказати, що вони вже пішли?»

❤

— Ви помилилися, — каже по телефону літній джентльмен. — Це не гольф-клуб, а приватна квартира.

— Хто це дзвонив, любий? — цікавиться його молода дружина.

— Нічого серйозного. Напевне, набрали не той номер. Якийсь чоловік, ледве я зняв трубку, запитав: «Галявина вільна?»



Домовились: вона зателефонує, як тільки прибуде поїзд. Поїзд, судячи з її мовчанки, запізнювався, і це вже одгонило катастрофою, бо Дан ще не привчився лишати в себе на нічліг жінок, крім Флори. А раптом тій, приїжджій, і заночувати ніде? Нарешті дзвінок, через півгодини він зустріне її біля метро.

Гнаний цікавістю, вибрався з дому завчасу і все перебирав стрічними, уявляючи з них Медею — яку б сприйняв, яку — не дуже.

Час летів, її все не було — десь заблукала? — та ось нарешті назустріч йому рушає середня на зріст русявка з піснуватим обличчям. Він внутрішньо скривився, але тут вона ледь осміхнулась, і зрушені усмішкою губи стали тим сонцем, що звеселя й убо-

гий краєвид. За правилами симетрії, повинна б мати таку саму веселеньку мандусю, а це вже знахідка.

— Котра година?

Він сказав.

— Ви часом не Медея?

— Я не вбивала поки що дітей.

— Моя знайома теж, бо ще не має... Запізнюється?

— До брутальності.

— Й моя. Скооперуватися б, провчити їх...

— Пречарівна ідея. Та я ще повартую. — Русявка відійшла від нього, і Дан подумав-думав й одігнав химеру. Проте якби то їхала не дальня...

Невідь-звідки, збоку, мов з-під пахви, виринуло до нього казна-що, казна-хто, — сіре колобеня, — і так манірно:

— Здрастуй, Данчику.

І не лишалося нічого, як вести його додому: попався, ефірний донжуан, попався! Куди дінешся — постелить собі на підлозі, хай переночує, а завтра...

І випарувалися враз нічні фантазії, жаль стало тих старань, змарнованих бездарно. Обман, обман — верніть мені свободу...

Дістав почату пляшку коньяку — хвалити Бога, не донищив. Медея пить не мала хоті.

Він смикнув і одразу збісував. Та, друга, і поставила його на дві ноги. Ніякої трагедії, ні драми. Людина людині товариш у розумінні терпіння. Переночує його гостя, вранці вперед з піснею, яка жить і любить помагає.

Дав їй чисту білизну.

— Стелися.

І поки стелила ліжко Медея, ще надпив. І допив.

«До хріна та підлога. Можна спати й удвох, не влазячи у злучку».

Її персотримач і труси — з цупкої, мов парусина, тканини... Зрештою, і він не фотогенічніший у чорних «сімейках». На правий бік, неначе тут нікого. А сон хтось одшептав. Медея щось питала. Темрява од'їла від її голосу фундаментальний доважок тіла, і в Данові звично завелась пружина чуттєвості, він знов обкладав її скоромнющими словами й підкріплював корсарськими рейдами у фронт і до тилу; Медея, мов земля перед зливою, німо чекала, затамувавши подих. Нарешті розвернув поважні стегна, ніби плугом масні скиби, і ось...

— Чим це ти? — аж похлинулась схлипом.

Він розтлумачив чим, без евфемізмів.

— Який ти... — мовила протягло. Хтозна, що мала на увазі.

Він тим не клопотався, зосередився на іншому, він завжди любив на цьому зосереджуватися, забувати про цілий світ, а тут чомусь усе заважало — й будильник на журнальному столику, й чиєсь бубоніння під вікном, і лінь її — невміння, нехіть? — підсолодити: незграбно вивернула праву ногу, ти вергай, надривайся. І відчуття було — немов у поролоні, і Дан засумнівався, чи зможе скінчитись в такеннім прутнедромі, заплющитися мусив, кликати на поміч найгостріші пасажі з нічних ефірних знаджень, тут ще й стрінута русявка з гіпотетично усміхненою мандусею в пригоді стала — і з горем-бідою нарешті він спромігсь на довгождану крапку...

Вранці кліпнув на незнайомі гори голої плоті і нажахано приплющився. Провалитися б знову в сон і більш не прокидатись.

Медея потягнулася до нього з обережним обіймом.

— Тихо, — спинив її Дан. — Давай домовимося — цієї ночі у нас з тобою не було. Ніколи.

— Як не було? І того, що до неї?

— То були інші люди, інші обставини, інші способи дії.

— Я не була... Не інша. Я тут і там одна. Це ти...

— Тим гірше.

Машина завелась і поїхала. Він умився, приготував кави, відчуваючи, як душу розпирає росток радості. Це не одхідчини Медеї. Не знав, інтуїтивно числив Чумацьким Шляхом всіх своїх молекул.

— У тебе гроші є?

— Позичити тобі?

— Навпаки.

— Дякую, вистачить.

— От і чудово. Готель замовити?

— У мене є родичка. Не така я макоцвітна, щоб покластися на невідомо якого аморального типа.

— Ах, мораль — облиште!

— Кажу, як бачу.

А в нього прибуває світлини, неначе в джерелі.

— Видно, ти добрячий пройдисвіт. У людини горе, а він радіє.

— Ну, не будемо перебільшувати розміри катастрофи.

І все ж вона була сумна, немов корова.

Він допоміг їй із сумкою, проніс до самого метро, потиснув руку.

— Щасливо!

— Ні, ти таки сучий син. Добрячий сучий син.

— Я чудовий сучий син. — Він круто розвернувся й кинувся до телефону-автомата, набрав Флорин номер.

— Я прийшов до тебе вранці, розказать, що сонце встало...

— Що це на тебе найшло?

— О, якби ти знала! За мною не заскучала часом?

— Ти брутальний і розпусний тип. Скучати за ним — не встигла жінка одступитися від нього, як уже розлялякує ночами з якоюсь...

— Може, я зумисне знімав трубку, щоб ти знала, що я вдома?

— Щебечи котрійсь іншій!

— Але ж, погодься, зрадити по телефону досить-таки сутужнувато, хоч би як далеко сягнули технічні можливості. — Ця взагалі-то не зовсім щира правда переконала її. — А ти що, дзвонила мені?

Отак він улещав її, а вона одне й те саме:

— Очі б мої на тебе не дивились.

— Ти знаєш, може, я в усьому кругом неправий, та рація моя у тому, що я страшенно хотів би кинути на тебе хоч одним оком. Ти ще в ліжку?

— А де ж порядній жінці бути такої пори?

— То не вставай, я скоро буду. — Він кинувся ловити таксі.



ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ



Жан БРОК. Загибель Гіацинта. 1801







ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ



Жан-Батіст Карпо. Бюст Маргарити БЕЛЛАНЖЕ

Белланже Маргарита (1840—1886)

Одна з найвідоміших французьких куртизанок часів Другої імперії. Народилась у містечку Вільберньє. Батьки були простого походження. Приїхавши до Парижа, аби розпочати тут акторську кар'єру, Жюлі Лефеб змінила ім'я на більш милозвучне. Актриси з неї не вийшло, і новоспечена Маргарита пішла у куртизанки. Вона була міцної статури, весела й життєрадісна дівчина з товстими щиколотками і сільськими манерами. Проте біля її ніг швидко опинилися найсановніші коханці. Не обминула ця доля й короля. Збереглася історія про їхню зустріч, яка більше скидається на легенду.

Якось юна Маргарита йшла у зливу по Сен-Клу пішки. Повз неї проїжджав імператор. Маючи м'яке серце, він кинув дівчині шотландський плед. Вона вирішила скористатися ситуацією і незабаром попросила аудієнції, заявивши, що має передати імператорові послання. Наполеон, відчувши, у свою чергу, початок роману, погодився прийняти її. Того ж дня Белланже стала коханкою вінценосця.

Їхній зв'язок тривав два роки. За дорученням імператора Маргариті купили невеликий особняк на вулиці де Вінь. Наполеон так часто туди навідувався, що одного дня 1864 року його привезли від коханки у такому жахливому стані, що всі зрозуміли: в ім'я Франції цьому романові час покласти край. Не хто інший, як сама імператриця, поїхала до будинку куртизанки із заявою, що та просто вбиває імператора. У Маргарити вибору не було. Проте, розлучаючись із Наполеоном, вона вже мала під серцем його сина, якого й народила 26 січня 1865 року.

Можна довго розповідати про те, яких зусиль було докладено, аби відвернути тінь підозри від вінценосця, як імператриця добивалася від куртизанки письмових свідчень про некоролівське походження Шарля Лефеба — аби він не міг згодом нашкодити наслідному принцові. Але це, як мовиться в таких випадках, зовсім інша історія.

Померла Маргарита Белланже 23 листопада 1886 року від перитоніту. А трапився він внаслідок нежиті, яку жінка дістала, об'їжджаючи свої немалі володіння.

Белліні Джованні (бл. 1430—1516)

Найзначніший художник з родини італійських живописців венеціанської школи. Був сином і учнем Якопо Белліні. Після 1453 року зазнав впливу знаменитого Мантеньї, який, до речі, був одружений з сестрою Джованні. Дж. Белліні був улюбленим митцем тогочасної Венеції, виконував великі замовлення для мантуанського та феррарського дворів. Сучасники славили Белліні поряд з Леонардо да Вінчі, серед учнів живописця були Джорджоне та Тиціан.

Однією з найкращих робіт Белліні вважається «Молода жінка за туалетом» (1515). Окрім того, митець залишив по собі ряд картин на біблійні («Моління в Гефсиманському саду», «Розп'яття», «Оплакування Христа»), світські теми («Орфей»), полотна, в яких оспівується материнство.

Брюнет

Чорноволосий чоловік, особливо «жагучий брюнет», за уявленням жінок, обов'язково має бути темпераментним і пристрасним коханцем. Потягу до таких чоловіків не може зупинити інший стереотип: нібито всі брюнети мають вибуховий характер, що не дуже добре у сімейному житті.

До речі, побутує думка, що й брюнетки набагато палкіші у коханні, аніж світловолосі. Особливо ті, в кого намічені на обличчі легкі вусики.



Жак БЛАНШАР (1600—1638). Даная

Булл Метью

— американський письменник молодшого покоління, котрий, у співавторстві з Ілайєю Міллером, став одним із зачинателів нового прозового жанру — «кінороману», що за останнє десятиліття здобув популярність і поза межами Сполучених Штатів. Самі колишні кіносценаристи, співавтори пишуть свої романи, використовуючи і розвиваючи сюжетну канву відомих фільмів, зокрема й таких еротичних «бойовиків», як «Дев'ять з половиною тижнів», «Калігула», «Дика орхідея». Так, на основі останнього створено роман «Орхідея джунглів», уривок з якого подається.

Метью БУЛЛ,
Ілайя МІЛЛЕР

ЧЕТВЕРО В ОДНОМУ АВТОМОБІЛІ

...Едо тримав у руках важкі груди своєї дружини. Очі його були приплющені. Емілі спіймала себе на тому, що почуває зненависть до Хани. Адже й Відлер зараз милується нею. І що тільки він у ній знаходить?.. Чорти б їх забрали, тих двох, і його на додачу!..

Емілі одвернулась, але Відлер владно поклав руку їй на потилицю і повернув лицем до того малопривабного видовища.

— Дивись! — прошепотів їй у вухо. — Це ж прекрасно! Дивись, не одвертайся — адже зараз на твоїх очах до них повертається щастя!

«Яке вже там щастя! Тут, у машині, при ньому, при мені!.. — подумала Емілі. — Боже мій, але ж уголос нічого не скажеш...»

Та щось заворожливе було в очах Відлера і в тому, як Хана задерла на собі шовкову спідницю й широко розсунула ноги, а Едо обхопив її пишні сідниці. Затріщала матерія — то Едо порвав на Хані труси й рвучко притис її до себе. Вона застогнала й замотала головою. Пальці її стислися були в кулаки, але одразу ж розтислись, вона обхопила голову Едо й притягла до своїх грудей. А тоді почала підніматися й опускатись на його колінах, сласно крутячи задом і стогнучи від насолоди. Едо тримав її за лопатки, гладив оголену спину та плечі, дедалі дужче притискав до себе, вже й сам потрапляючи в такт її рухів і, як видно, входячи в неї усе глибше та глибше.

— Уперше це в них сталося також у машині, — прошепотів Відлер на вухо Емілі.

Вона гидливо скривилася. Якого біса він розкриває такі подробиці? Навіщо їй знати, де це сталося в них уперше? В машині? То,



Джованні БЕЛЛІНІ. Молода жінка за туалетом. 1515

виходить, вони спеціально наймали водія?.. І вона уявила собі, як у мить найвищої насолоди Едо помічає, що водій неправильно переключив швидкість, ураз скидає вражену Хану зі скіпетра своєї пристрасті, як назвав цю штуку один прозаїк із росіян, а тоді хапає водія за плече і дає йому настанови. Або ж, навпаки, водій, маючи більший досвід у сексі, вже не дивиться на дорогу, а дає корисні поради Едо: «Та не так! Глибше, швидше, хай тобі чорт! Ану дай, ось я зараз покажу, як треба!..» Емілі не відчувала і найменшого збудження й тепер уже кусала губи, щоб не засміятися вголос. Тверезий розум і конкретне мислення, такі доречні в юриста, страшенно вадили їй як жінці.

Відлер анітрохи не зважав на посмішки Емілі чи, може, скидав їх на рахунок її збентеження. Сам він щиро тішився, — мабуть, не менше, ніж Едо з Ханою. Емілі навіть засоромилася своїх непристойних думок — такі щасливі були ті двоє, віднайшовши втрачену близькість, і їх зовсім не турбувала присутність глядачів, яким не було жодного діла до їхнього щастя... А машина в них гарна, простора. От хіба що трохи занизька: Хана мало не тицялась головою в стелю, здіймаючись і спадаючи над Едо, наче велика й гаряча білопінна хвиля. Обличчя її розшарілося, під очима блищав піт. Вона ніби враз помолодшала. Руки її куйовдили солом'яну чуприну Едо, вона раз у раз струшувала головою і аж хлипала від насолоди. Та ось стогін цілковитого вдоволення вихопивсь і з грудей Едо, і він одкинувся на сидінні. Хана, як видно, кінчила ще раніше, і тепер його оргазм захопив її в розпалі нового нападу збудження. Вона швидко, з силою піднялась і опустилась, чимдуж крутячи задом, і врешті знеможено осіла на його коліна, припавши до його плеча стомленим, розпашілим, невпізнанним обличчям.

Відлер розчаровано відвернувся.

Цікаво, а він кінчив чи ні? А водій? Автомобіль, у кожнім разі, кінчив — і плавно загальмував. Чудова вийшла подорож! Вона здалася куди коротшою, аніж коли вони їхали туди. І все ж таки туди Емілі погодилася б їхати ще і ще, а от назад... Добре, що все те уже скінчилося. Дуже добре...

Цікаво, як же Хана тепер піде додому — без трусів, у зім'ятій і мокрій спідниці?.. Та саму Хану, судячи з усього, це анітрохи не турбувало. Вона дивилася на Емілі зі зверхністю щасливої людини. Щасливої і вільної. Нижня губа її була ще прикушена — звірячий вискал пристрасті...

Відлер відчинив дверцята машини, і Емілі вискочила назовні.

Переклад з англійської



Ганс БАЛЬДУНГ (Грін). Дівчина і смерть. 1517





Сара БЕРНАР (Фото)

Бернар Сара (1844—1923)

Велика театральна актриса, яка користувалася всесвітньою славою, і водночас одна з найпопулярніших коханок свого часу.

Сара була дочкою неодруженої куртизанки, з дитинства хворіла на туберкульоз. У шістнадцять років мріяла стати черницею, проте тодішній коханець її матері, рідний брат Наполеона III, вирішив, що з дівчини вийде непогана актриса, і дав відповідні рекомендації. Емоційна, непередбачувана, з хвилястою копицею непокірного волосся, вона дуже швидко досягла успіху. Кожна нова роль приносила «прекрасно відполірованому кістяку», як Сару називали недоброзичливці, нову славу. У 1880 році вона створила свою трупу і почала їздити по світу з власними постановками.

Сучасники стверджували, що у Сари впродовж життя було кілька тисяч коханців. За їхніми словами, великій актрисі вдалося спокусити усіх керівників держав тогочасної Європи, включаючи і Папу Римського. Напевне відомо, що в неї були «особливі стосунки» з принцем Уельським (майбутнім Едуардом VII), принцем Наполеоном, її засипали подарунками імператор Австрії Франц Йосиф, король Іспанії Альфонсо, король Італії Умберто. Король Данії Крістіан IX дозволяв їй користуватися своєю яхтою, а герцог Фредерік — родинним замком.

Усі театральні партнери зазвичай ставали Сариними коханцями. Зв'язок тривав доти, доки вистава жила на сцені. Сама «божественна Сара» якось заявила: «Я була однією з найвизначніших коханок свого століття». І це схоже на правду. Певною мірою збулася мрія матері, яка хотіла зробити з доньки куртизанку.

Білий

— колір, який, за Біблією, символізує невинність, радість чи святкову розкіш. Саме тому християнські наречені, йдучи до шлюбу, вбираються у біле. Обов'язково присутній білий колір і в парадному чи святковому одязі.



Каміль БОМБУА. Оголена у високому кріслі. 1925

Бомбуа Каміль (1883—1970)

Каміль Бомбуа прожив довге і насичене життя. Дитинство сина моряка минуло на річках і каналах Франції. У зрілі роки йому довелося бути і сільськогосподарським робітником, і різноробом, і борцем, «ковтачем шпаг» та гирьовиком у цирку. 1907 року він приїздить до Парижа, працює на будівництві метро, у друкарні, вночі ходить на службу, а день присвячує малюванню. У 1922 році він влаштовує вуличну виставку власних творів, яка привернула увагу любителів мистецтва і мистецтвознавців.

Бомбуа малював те, що бачив під час мандрів по країні, на вулицях міст, на цирковій арені, в борделях, бідняцьких кварталах. У його оголених мало еротики, зате багато правди життя. Роботи Каміля Бомбуа зберігаються в галереях сучасного мистецтва, серед яких і Національний музей модерного мистецтва у Парижі.





БРОНЗОВІ БАРЕЛЬЄФИ. 20-ті роки XX ст. Німеччина

Бурдон Сільвія

«Сільвія. Вона не красивіша, не розумніша за інших. Її бачення світу обмежене бажаннями і задоволеннями. Типова представниця буржуазії для одних, шолудива вівця для інших — любителька оргій, яка публічно демонструє інтимні стосунки і має маргінальну свідомість у всьому, що стосується встановлених норм, правил... Кожна сторінка оповіді переконує: Сільвія — доісторична. Вона з'явилась безпосередньо з часів доісторичного гріха, її думки і мистецтво жити — спірні, ієрархія пріоритетів може видатися дивною. Але вона і не прагне повчати... Читайте цю книгу з почуттям радості і бажанням розсміятися».

Анрі Беркофф

Сільвія Бурдон народилася 1949 року. Автобіографічна повість «Свято кохання» вперше побачила світ у Франції 1980 року, викликавши скандальний резонанс.

СВЯТО КОХАННЯ

(Фрагмент)

Я вже висловлювалася з приводу того, що не визнаю сексуальної ієрархії. Всі чоловіки, з якими я кохалася, дуже добре трудилися. Я ніколи не розчаровувалася в них, починаючи з найпершої зустрічі. Принагідно кажу для жінок: ви самі винні у власних сексуальних невдачах. Бо вимагаєте надто багато від чоловіків, не докладаючи і найменших зусиль, щоби разом злетіти на сьоме небо насолоди. Слід умовляти, просити, вимагати зробити те, що треба, чого хочеться. Адже як при створенні світу, так і у поділянні насолоди — спочатку буває Слово. Коли я опиняюсь з новим чоловіком, я його веду, як Горацій вів Данте. Для доброго кохання необхідна активність обох. Я делікатно підказую їм, що мені подобається, а що — ні. Багато хто з жінок скаржиться, що чоловіки входять у них і виходять так, наче вкладають проїзну картку в автомат метро. Але якщо жінка лежить при цьому, неначе дошка, вона на те й заслуговує. Слід перестати бути дельфійськими піфіями, навколо яких треба було сім разів обійти з єрихонською сурмою, аби пробудити ерогенний Сезам. Вам відкриється Вічність, бо сказано — шукайте і знайдете, стукайте, і вам відчинять. Треба не лише любити давати, варто ще знати, як це робиться.

Булонський ліс залишається, попри все, моєю улюбленою каплицею. Коли настає літо, він перетворюється на грандіозний ярмарок, де кожен може знайти себе: травесті, педерасти, повії, любителі колективу — кожен може виявити своє лібідо серед квітів і дерев, і бог насолоди завжди визнає своїх.



Г. С. БЕХАМ. У жіночій лазні. Гравюра на дереві. 1545—1550

Опівночі ми з моїм другом Філіппом зупиняємо таксі біля магазину «Матіньйон» і починаємо корчити із себе розгублених провінціалів, які вперше потрапили до столиці:

— Чи ви не відвезете нас до Булонського лісу? Кажуть, там дуже цікаво.

— Навіщо це вам? Уночі там лише повії.

Ми наполягаємо:

— Нам розповідали, що там розігруються справжні вистави.

Проте таксист продовжує переконувати нас, що в лісі нема нічого цікавого:«Якщо вас приваблює нічне життя Парижа, є одне місце, де збирається багато автомобілів, і там відбувається вільний обмін за принципом «пара шукає пару».

І ми їдемо на площу Дофіна, але цього разу там майже нікого не виявляється. Тоді я кажу, що читала статтю, в якій була вміщена карта Булонського лісу, а на ній червоними хрестиками позначено місця, де збираються любителі підглядати з-за кущів на чужий секс; синіми хрестиками — улюблені місця ексгібіціоністів, — і я можу показати ці місця. Нарешті таксист погоджується відвезти нас туди, і через півгодини ми зупиняємося край лісу, гасимо фари й чекаємо. Не минає і п'яти хвилин, як із лісу з'являються наші з кишеньковими ліхтариками і оголеними членами. Сеанс починається.

Промені світла спрямовані на мою Тріумфальну арку. Я піднімаю сукню і починаю пестити себе, вони роблять із собою те саме. Колективний онанізм, гідний Фелліні... Я виходжу з автомобіля, спираюся на стовбур дерева.

Шофер перелякано волає:

— Мої права! Мене позбавлять прав! Треба негайно їхати геть!

Я його заспокоюю. Потім поволі піднімаю сукню — миттю западає тиша, і таксист теж віддається владі сексуального торнадо.

Гостинно розсунувши ноги і розчахнувши руки для обіймів, я запрошую п'ятьох-шістьох обранців, які по черзі радісно проникають у мене, не озиваючись жодним словом. Насолоджуюсь один раз, двічі, тричі — потім насолода поглинає мене усю...

Нарешті ми залишаємо ліс і їдемо в Нейї. Там я кажу водієві, що будь-яка праця має бути винагороджена, і пропоную чайові. Він, ще травмований виглядом дюжини фосфоруючих онаністів, близький до того, щоб вивергнути запізнілу енергію. Я вирішую зглянутися над ним. Виводжу його з автомобіля і ротом допомагаю дістати полегкість. Він не встиг вимкнути лічильник, який відстукував у такт наших рухів. Потім ми заплатили за лічильником і додатково — за миття машини... Наполовину переможений, він довіз нас додому. Лише у Булонському лісі трапляються такі зустрічі і набувається братство.

Я — наче Сара Бернар. Публіка — моя пристрасть. Я дію завжди впевненіше, еротичніше, коли я на людях. Моя уява працює удесятеро сильніше, і смак загострюється. Якби цей вид спорту було включено до Олімпійських ігор, я б здобула золоту медаль.

Переклад з французької



М. БЕСНО. Деревце, деревце, хитнись! XVIII ст.





Джованні БОЛОНЬЯ. Меркурій. Бл. 1554

Болонья джованні (1529—1608)

Італійський скульптор. Народився у фламандському містечку Дуе, у 50-х роках XVI століття жив у Римі, де, за деякими відомостями, вчився у Мікеланджело. Потім переїхав до Флоренції, аби до кінця свого життя працювати у Медичі.

Болонья є автором бронзової статуї «Меркурій, що летить», алегоричної групи «Флоренція», статуї «Океанія», сповненої надзвичайної експресії скульптурної групи «Викрадення сабінянок», цілої низки інших прекрасних робіт, що увійшли до скарбниці світової культури.

Працюючи з оголеним людським тілом, Болонья, як справжній представник доби Відродження, не приховував свого захоплення його красою та досконалістю.



Невідомий французький художник. Генерал Лафайєт і Марія-Антуанетта

Брусиловський анатолій

Сучасний російський художник. Від початку 70-х років активно розробляє еротичну тему в живопису й уже через це не міг бути учасником художніх виставок. Тим часом його роботи поповнювали колекції Західної Європи та Сполучених Штатів Америки. Художник не раз виставлявся в престижних салонах Італії, Німеччини, Франції. Найбільшої відомості в Росії набула, завдяки публікації в журналі «Эрос» (№ 1 за 1991 р.), серія полотен «Ерос і Фатум», над якою А. Брусиловський працював майже двадцять років.



Анатолій БРУСИЛОВСЬКИЙ. Картина з серії «Ерос і Фатум»

Бренценс карліс (нар. 1879—? р.)

Латиський живописець і майстер вітражів. Навчався у Петербурзі в школі Штігліца, де потім вів клас живопису. З 1920 року — професор живопису в Академії мистецтв у Ризі. За радянських часів К. Бренценса найбільше шанували за роботу «1905 рік», присвячену визвольній боротьбі латиських селян. «Лелеві» ж цікавішим видалося полотно «Чорна бахрома».



Карліс БРЕНЦЕНС. Чорна бахрома

Бюст

— одна з найпривабливіших частин жіночого тіла. Оспівується поетами, художниками, скульпторами — представниками усіх мистецтв — ще відтоді, як уперше був відкритий очам. Але скульптурне зображення бюста відоме в історії поки що одне: його встановили французи доби рококо, виявивши таким чином своє захоплення перед еталонними, на їхню думку, персами королеви Марії-Антуанетти.



Чотири зізнання ірини Грей

Про перше кохання.

Однокласник. Йому подобалась моя подруга. Ми завжди гуляли втрьох. Уявляю собі, як вони, бідолашні, чекали, коли я нарешті піду додому і залишу їх самих. Через рік я підросла і схудла. Тепер однокласник закохався в мене. Та пізно — до нас прийшов новий викладач фізкультури, і всі дівчата почали писати йому листи!

Про найщасливішу мить.

1991 рік, серпень місяць, місто Запоріжжя, фінал конкурсу «Червона рута». Вже оголосили, що я стала дипломантом. На гала-концерті під час виконання пісні «Пущу віночок» глядачі встали і почали розмахувати запальничками в такт з моєю піснею. Наприкінці пісні я відчула себе нереальною істотою — я бачила зал зі сцени і водночас себе ніби звідкись з високості. Це неймовірне відчуття щастя неможливо передати словами. Може, варто знову взяти участь у якому-небудь конкурсі?



Про перший поцілунок.

Восьмий клас, весна, шкільна вечірка (згодом їм дали круту назву «дискотеки»). Хлопець на два роки старший за мене. Тоді мені здавалося, що він старший на ціле життя. Він прийшов зі своєю дівчиною. Цілий вечір вони сварилися. Після чергової сварки він запросив танцювати мене. Певна річ, це була просто гра «на публіку», адже він увесь час дивився на свою подругу: мабуть, його більше цікавила її реакція на мене, ніж я сама. Так само мовчки він поплентав проводжати мене додому. Біля під'їзду цмокнув у ніс, наче клюнув, і пішов, не попрощавшись. Більше я з ним ніколи не танцювала і не розмовляла. Бачила його недавно. Товстий лисий дядько. Якби він запросив мене потанцювати сьогодні, я б з ним не пішла.

Кохання — це...

...боротьба із собою, зі своїм власним бажанням розчинитись у коханій людині, як цукор у воді, і водночас залишатися собою. Це натхнення, розпач і спокій. Без кохання народжуються нікчемні вірші й банальні мелодії.

З ПАСІКИ ДІДА АНДРІЯ

ЦИРКОВА ЛЯЛЬКА

Новела

ВОЛЕЙБОЛІСТ Валерій Гурко задумливо розповідав своєму приятелеві про те, як він кохався з маленькою королевою.

— З якою?

— Із справжньою, з мініатюрною, як дівчатко семи літ...

...Якось на великій міській площі виступали жонглери та фокусники. Валерій зупинився подивитись і раптом почув, що його хтось легенько шарпнув за холошу. Озирнувсь — і побачив невеличке дівчатко.

— Чого тобі, дівчинко?

— Теж хочу побачити фокуси, та великі люди заступають. Підніміть мене, пане.

Валерій узяв малу попід пахви і посадив собі на плече.

— Ви спортсмен? — запитала.

— Спортсмен, дівчинко.

— Помиляєтесь, пане, я давно вже не дівчинка.

— А що ж ти таке?

— Маленька жіночка, навіть уже встигла розлучитися з чоловіком.

— Начиталась любовних романів і жартуєш з дядьком.

— На жаль, ні... — Мала нахилилася до Валерійового вуха і прошепотіла: — От проведіть рукою по моїх грудях — відчуєте, які в мене яблучка.

Валерій те почув наче крізь сон, але ковзнув рукою по її груденятах. Вони були, як пругкі ранети, ще й сосочки торкнулись його пальців.

Вона нахилилася ще раз і прошепотіла:

— Вибачте, але я доросла пропорційна ліліпутка. Я працювала в цирку, звати мене Ніна. Спортсмени в цирк не ходять, тому й не знаєте мене, а я вас не раз бачила на спортивних змаганнях. Ви не жонатий?

— Поки що ні.

— Я вам подобаюсь?

— Кому ж не сподобається така лялечка... Але чому ти розлучилась зі своїм чоловіком?

— Бо він теж ліліпут, ще й до того слабосилий, а я хочу такого, як ви...

— Куди тобі!

— От візьміть мене до себе. Ви мені подобаєтесь. Я хочу вас...

— Що ж, коли хочеш, ходімо.

Він ніс її на плечі, але вона зафацукала ноженятами.

— Не хочу, щоб ви мене несли, ходімо як люди!

Спустив малу на тротуар, хотів вести за руку, як водять до дитячого садочка малят.

— Ні, ходімо як люди. Я дивилася на вас у телевізорі, гарно ви літаєте за м'ячем. Ви дужий.

— Дужий. То й що я з тобою робитиму?

— Що захочете. Не подумайте, що я повієчка. Крім свого ліліпутика, я не знала нікого.

— А може, підеш додому?

— Побачу, як живете, та й піду.

— Не боїшся мене?

— Страшнувато такого Ґуллівера, але і в маленьких



Ілюстрація з французької книжки XVIII ст.

людей бувають великі бажання.

— Може, вип'ємо по наперсточку шампанського? — вже у себе вдома спитав Валерій.

— Краще по келишку.

Ніна не захмеліла, тільки порум'яніла, як трояндочка, і почала роздягатись. Залишилася в сріблястому ліфику і в плавочках, що були вузенькою смужкою.

— Скидай і решту, — лагідно попросив Валерій.

— А ви?

— І я.

Він роздягався, ніяковіючи, як перед дитиною. У нього вже прокинувся півень.

— Ой, який великий! Потримайте мене на ньому...

Тримаючись Валерієвих рук, всідалася на саму голівку. Загойдалась на прудкому і сказала:

— Пташечка на гілці.

— Синичка... В тебе сині очі... Погойдалась на гілці — і годі! — Волейболіст ліг горілиць на канапу. — Тепер лізь на мене, бався... — і обережно голубив ранетки груденят.

— Ви такий величезний! І вся ця територія зараз моя, — вмощувалась на півня ліліпуточка. — Ще трішечки — і я півника проковтну...

— Ковтай, Ніно, — поблажливо сказав волейболіст, хоча й побоювався, що в ляльці щось порветься. Але її пругкеньке тіло розм'якло і ковтнуло півня до половини.

— Отак і годі... — Ніна сама регулювала глибину спокуси.

Більшого блаженства Валерій не знав ніколи. Ніні хотілося поцілувати спортсмена в губи, та не могла до них дотягтися, щоб не випустити голівку із своєї розм'яклої молюски. Отож притулила долоньку до своїх уст і помахала ручкою, посилаючи йому цілунок, а потім зосереджено, старанно задвигтіла всім тільцем угору-вниз, усе глибше й глибше. Волейболіст своїми ручиськами притримував мокрі пелюстки губеняток і стогнав від утіхи. Глибоко, радісно дихала Ніна, а потім сказала:

— Спускай у криничку все, ліліпуточки не вагітніють.

І вся його солодка могуть лилась і лилась у лялечку, яка, здавалось, ставала великою і дужою. Жага поволі пригасала, щоб за хвилю спалахнути знову.

— Шкода, що такі, як я, не вагітніють. Як би я хотіла мати велику дитину!.. — замріяно проказала Ніна і знову мовчки, зосереджено засовалась угору-вниз, наче в ній не було дна.

Потім ще раз глибоко зітхнула і звільнилась од півня.

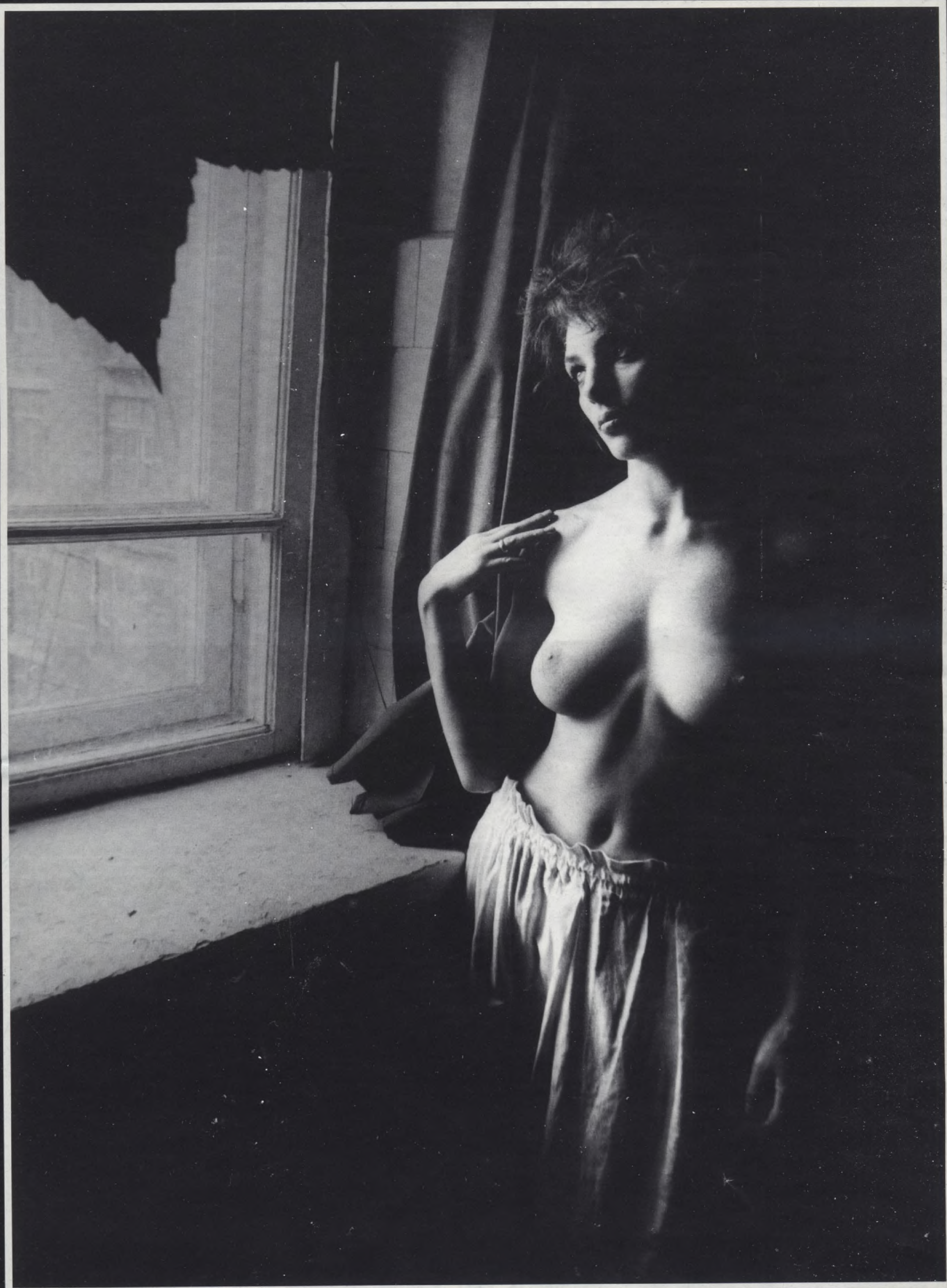
— Оце й усе, милий Ґуллівере. Бувай здоровий, великий чоловіче. — По-цирковому зіскочила на простелений по підлозі килим і почала одягатись, шепочучи: — Бувають хвилини, дорожчі за ціле життя.

Попросила, щоб не проводжав, — і ад'ю.

Розповівши приятелеві цю дивну історію, Валерій утер з лоба піт і додав:

— Хочеш вір, хочеш ні, але я знав циркову королеву, як ніхто ніколи.

Андрій М'ЯСТКІВСЬКИЙ



Андрій УСТИНОВИЧ. Чекання